

Paskalya yumurtası:
Cılk çıktı!

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük **Cari Hesaplar**, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

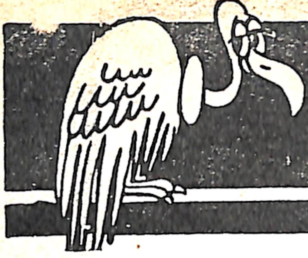

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

DUA!

BİR kapıdan içeri giriyorsunuz: bir salon kapısından, bir tramvay kapısından, bir lokanta kapısından. Bütün tanıdık gözler yüzünüzde toplanıyor:

— Ne haber?.. Yeni bir şey var mı?

Bu merak edilen haber, bu yeni şey, kuzu eti, beyaz peynir, İngiliz kumaşı, hattâ hastanıza aradığınız ilâç, hattâ avuçlarını göğe açan Anadolu'nun beklediği yağmur değildir. Bir dudakta yirmi beş milyonun sesi size tek şey soruyor: Kıbrıs'ı!

Kıbrıs, artık bir politika davası olmaktan çıkmış, bir millet davası olmuştur. Nasıl olmasın ki, Türk kıyılarını zincirleyen Adaların, son ve en büyük halkası odur.

Bir adam düşününüz ki, kiraladığı evi, pılısını pırtısını toplayıp giderken, mal sahibine teslim edeceğine, başkasına satıyor. Hayır, hayır, satıyor da değil, bağışlıyor. İşte İngiltere'nin yaptığı!

Makarios'un kanlı cübbesini giyen Yunan Hariciyesinde biz bir tek ruh görüyoruz: Haçlılar ruhu!

Bu Haçlılar ruhu, bayrağı NATO'da dalgalanan, kanı Kore'de dökülen Türkiye'ye karşıdır.

Anladık, Avrupa'nın ve Amerika'nın gözünde hâlâ iki insan var: Müslüman, gâvur!

Yalnız anlamadığımız bir şey var: Ya şu gazetelere basılacak fotoğraflarını bile Ezher Camiinde secdeye kapanırken çektiren Nasır'la Sahibinin sesi Suriye'ye ne diyelim?.. Neredeyse Kıbrıs keşişinin birer birer elini öpüp istavroz çıkaracaklar!

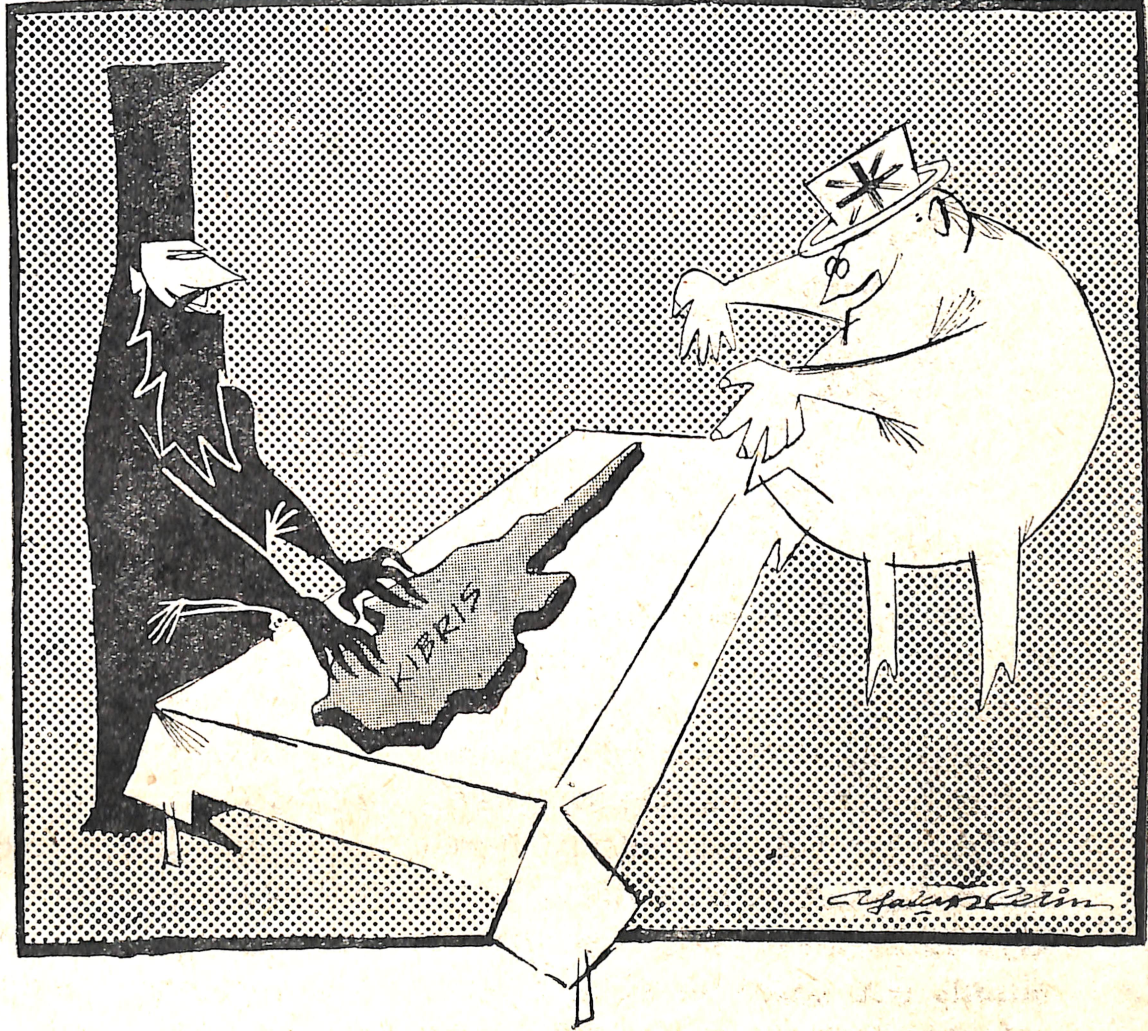
Eğer tenasüha inanıyorsanız, yemin ederim, karşımızda, Mak Millan'ın vücut kalıbına girmiş, Loid Corc'un hıncı var!

Dostumuz ve müttefikimiz İngiltere!.. Dostumuz ve müttefikimiz Amerika!.. Dostumuz ve müttefikimiz Yunanistan!..

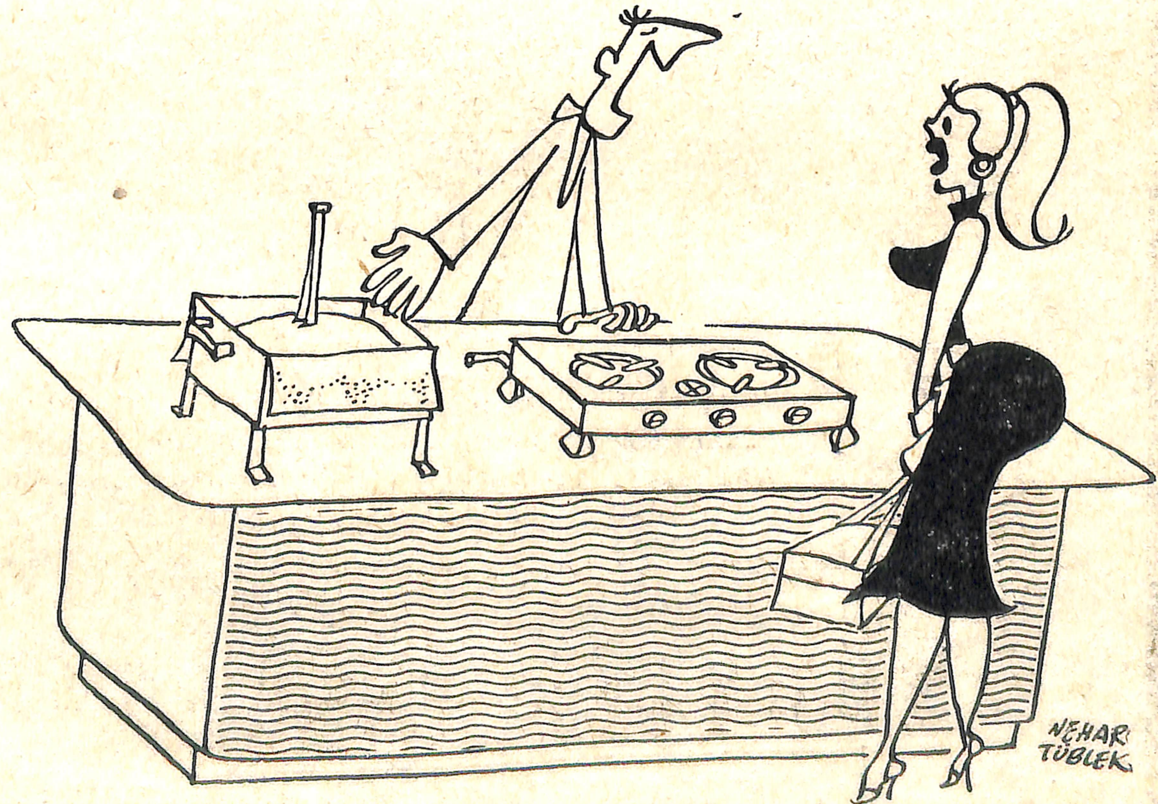
Bu müttefikler ve dostlar karşısında, ellerimizi göğe kaldırarak bir daha dua edelim:

— Allahım!.. Sen bizi dostlarımızdan ve müttefiklerimizden koru!.. Düşmanlarımızla nasıl olsa baş ederiz!

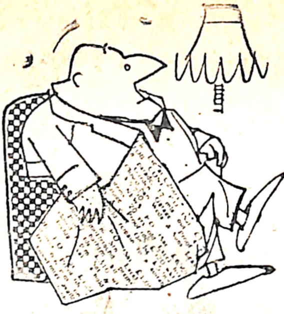
Yusuf Ziya ORTAÇ

Cinayet masası!..

— Bu havagazı ocağından çok memnun kalacaksınız bayan! Yedek parçasını da bedava veriyoruz!..

Gelişiyoruz..

★ Yazan: ADNAN VELİ ★

NİLÜFER, yatak odasından, holde gazete okuyan Şahap beye, Amerikan şivesiyle seslendi:

— Babaaaa!..

— Ne var kızım?..

— Ayol, elektrikler söndü, görmüyor musun?

— Görüyorum ama, ne yapayım evlâdım. Annen mum yaktı buraya... Baksana...

— Hemen elektrik idaresi müdürüne telefon et. Çabuk bir çaresine baksınlar...

— Edeyim ama, bu işin çaresini kolay kolay bulamazlar bence. Bu, her zaman böyle oluyor.

Şahap bey yerinden kalkıp telefona gitti. Mum ışığında rehberden numarayı bulup çevirdi:

— Alo... Müdür beyi rica ediyorum efendim. Ha, siz misiniz? Bey efendi. rahatsız ettim sizi. Bendeniz Patlıcan bank idare meclisi âzasından Şahap...

— Buyurunuz beyefendi.

— Efendim, elektrikler sönünce çok müşkül durumda kaldık.

— Evet efendim, Silâhtarağadaki transformatörlerde bir arıza oldu da...

— Ama beyefendi, bu arızaların sonu gelmez mi hiç? Bu akşam bizim kerime, Hiltona gidecekti. Bu gece Hiltonda «Kanserli hastalar şerefine sabaha kadar viski içme müsabakası» varmış. Kerime de oraya hazırlanıyordu. Tam aynanın önüne geçip de, kaşlarını cımbızla alırken, ortalık zindan oluverdi. Malûmâliniz, biz, belediye seçimleri için rey verirken...

— Efendim, bu arızaları önlemek, elimizde değil. Silâhtarağa santralının büyük jeneratöründeki endüksiyon bobinlerinde, aşağıdan yukarıya doğru bir aşınma var. Bobinlerin değiştirilmesi için Ankara'ya yazdık. K/997 sayılı Koordinasyon kararına ekli D cetveline ait listenin 17 inci maddesinde yazılı emtianın idhali hakkındaki hükümlerin değiştirilmesine müteedair komisyon teklifi inceleniyor muş efendim. Bobin temin eder etmez, arızalar giderilecektir beyefendi...

— Peki ama, bizim kerime, kaşlarını cımbızla alırken karanlıkta kalınca, ne duruma düşeriz beyefendi, tasavvur buyurunuz. Kızımın bu akşamki hazırlığı zevk için değil ki... Kanserli hastalar için... İnsanî bir vazife...

— Bobinleri tamir edince, cereyan vereceğiz efendim.

— Peki beyefendi, rahatsız ettim...

★

Mutfaktan Hacer seslendi:

— Böyük bey!.. Ispanağı yıharkan sular pıs deyi kesilivirdi. Nitcem şincik ben?

— Kızım, ben ne yapayım?

— Böyük bey!.. Sen hele suyun müdürüne bir telifon çek bakalım.

— Çekeyim ama, faydası yok...

Tekrar telefona gidip, numarayı çevirdi:

— Alo... Sular idaresi müdürü mü? Cahit bey siz misiniz? Efendim bendeniz, Patlıcan bank idare meclisi âzasından Şahap... Beyefendi, sular birdenbire...

— Tamam tamam... Haberimiz var efendim. Tevzi santralındaki motorların contaları biraz yalama olduğu için, şebekeye, ihtiyaç nisbetinde su basamıyoruz efendim. Maamafih Dizel tertibatlı Man motorlarının yedek contalarından temin etmek için Frankfurt'a bir heyet göndermeyi düşünüyoruz. Yalnız, heyete kimlerin dahil olacağını belediye başkanlığından sorduk. Orası da Şehir meclisine işi havale etmiş. Şehir meclisinde: «sen gideceksin, ben gideceğim» derken kavga çıkmış. İkisi ağır, üçü de hafif olmak üzere, beş yaralı var. Yaralılarımız iyileşir iyileşmez, gizli oy açık tasnif suretile yeni bir seçim yapıp, conta sipariş heyetini Almanyaya yollıyacağız. Ondan sonra bu arızalar kalmıyacak efendim.

— Ama biz evde ıspanak yıkarken...

— Ispanak, böbrekte kum yapar beyefendi. Hiç tavsiye etmem size...

— Peki, teşekkür ederim efendim.

★

Banyodan Turhan seslendi:

— Baba!.. Yahu havagazı birden bire kesildi. Şofben yanmıyor. Başım sabunlu kaldı. Nasıl çıkacağım banyodan? Ne rezalet bu Allah aşkına?..

— Ben ne yapayım evlâdım?

— Havagazı idaresine bir telefon et bakalım.

— Edeyim ama, fayda yok.

Şahap bey, yine numarayı çevirdi:

— Alo... Gaz şirketi müdürü ile mi görüşüyorum? Bendeniz Patlıcan bank idare meclisi âzasından Şahap.

— Buyurunuz beyefendi...

— Havagazı birdenbire kesildi de... Acaba?..

— Biliyoruz efendim. Tazyik meselesi... Sebebini arzedeyim... Biz şimdiye kadar umumiyetle Zonguldak'ın, yüzde 67 nisbetinde karbon asiti ihtiva eden kömürünü kullanırdık. Şimdi bu evsaftaki kömürü Karabük çektiği için, yüz de 51 lik kömür kullanıyoruz. 51 lik kömürdeki kükürt nisbeti yüksek olduğu için, havagazı, fırınlarda dibe oturuyor. Oturunca da borulara sevkiyat güçleşiyor. Biz, kuvvetli pompalar bulmak için piyasayı araştırdık. Taksim garajının sahibi Artin'den iyi bir otomobil pompası bulduk. Ama bu pompanın da kayışı lâçka olmuş. Biraz önce Kapalıçarşıya adam yollayıp, bir parça Fransız köselesi buldurmak istedik. Mısırçarşısının önünde trafik tıkandığı için, giden adamımız daha dönmedi. Gelir gelmez bu işi yoluna koyacağız beyefendi...

— Kayış takıldıktan sonra, ya o pompa da işlemezse?

— Bakın o ihtimali de düşünüyoruz. Şayet pompa işlemezse, o vakit başka çaremiz var. İşletmemiz, müşterilerimizi zor durumda bırakmamak için 2000 şişe gazoz temin etmiştir. İcap ettiği vakit

YAZILI!..

bu gazoz şişelerini açıp, içindeki havayı borulara sevkedeceğiz. Gazozun havası çok güzel yanar efendim. Yalnız size bir kolaylık tavsiye edeyim. Biraz pamuk alınız. O pamuğu bezir yağına batırıp havagazı ocaklarının deliklerini çepeçevre yağlayınız. Yağladıktan sonra da, üstüne biraz hardal tozu serpiniz. Biz fabrikada gazoz şişelerini açar açmaz, siz de kibriti çakarsanız, ocaklarınız meşale gibi yanar efendim.

— Alâkanıza teşekkür ederim beyefendi. Allaha ısmarladık.

— Güle güle efendim.

★

Ön odada oturan Nazife hanım seslendi:

— Ayol Şahap, huuu!..

— Huuuu!..

— Ayol bu radyo, neye böyle birdenbire sustu? Tam da Zeki Müren'i dinliyordum. Yavrucak, bülbüller gibi sesiyle «Benim güzel Manolyam» derken, zınk diye kesiliverdi. Böyle en tatlı yerinde birdenbire...

— Hanım, cereyan kesilince, radyo ne yapsın?

— Ne yapsın olurmuymuş? Radyonun cereyanı Kâğıthaneden gelmiyor ki... Zonguldak'tan geliyor. Sen hele bir telefon et de. Zeki Müren'e o şarkıyı baştan söyletsinler...

Şahap bey, istemiye istemiye yerinden kalkıp, Radyoevinin telefon numarasını çevirdi:

— Allo, neresi efendim? Radyo müdürlüğü mü?

— Evet efendim...

— Bendeniz, Patlıcan bank idare meclisi âzasından Şahap... Efendim, bizim refika Zeki Müren'i dinlerken birdenbire...

— Ah, evet... Biliyorum efendim. Cereyan kesildi.

— Sizin cereyan Silâhtarağadan gelmiyormuş ama.,

- Daha zor yerden geliyor bey efendi. Biz cereyanı Çatalağzından alıyoruz. Çatalağzından cereyan almak, aslan ağzından lokma almak gibi bir şey... Malumâliniz, yol uzak. Arada inişler, yokuşlar var. Çatal ağzının cereyanı yokuş çıkarken sıkıntı çekiyor. Onun için...

Konuşma birdenbire kesildi. Şahap bey şaşırdı:

— Alo, hişşt.. Alo...

Ahizenin içinden yabancı sesler gelmiye başladı:

— Gırrrr!.. Zızzzzztt!.. Hırrrr!.. Düüüütt... Küüüüt!..

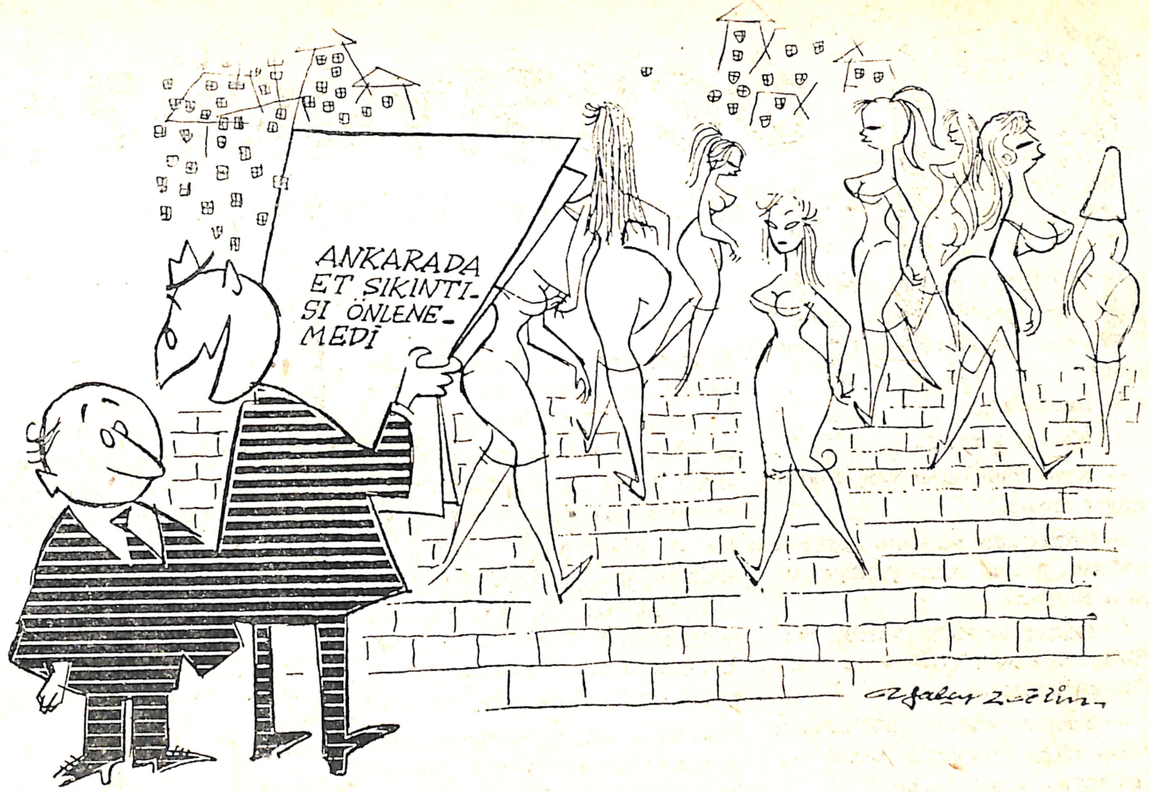
İster istemez telefonu kapattı:

Tekrar gazeteyi eline alıp mumun ışığına doğru eğildi.

Nazife hanım öndeki odadan, Turhan banyodan, Nilüfer yatak odasından, Hacer de mutfaktan çıkıp, Şahap beyin karşısına dikildiler:

— Ayol, Zeki Müren'in şarkısı ne oldu Şahap? Telefon ettin mi?

— Elektrik gelmiyecek miymiş babacığım? Kaşlarımı ne yapacağım ben?

— Gel de inan birader!..

— Havagazını sordunuz mu? Ne cevap veriyorlar?

— Böyük bey! Ispanağı nitcem ben? Telifon çektin mi?

Şahap bey, başını hiç gazeteden kaldırmadan cevap verdi:

— Kızım, oğlum, evlâdım, hanımım!.. Tatlı canınızı hiç üzmeyin. Bu işler yakında düzelir helbet. Telefon et diye üzerime de gelmeyin. Ben gazetemi okuyorum.

Nilüfer birdenbire sinirlendi:

— Ne biçim cevap bu babacığım? Hepimizin başında kazan kaynarken, senin oturup da gazete okuman doğru mu? Gazetede okunacak ne varmış yani?..

— Ne varmış olur mu? Memleketteki gelişme haberlerini okuyorum. Bak şimdi de, bir atom reaktörü kurulacakmış. Sen uyuyorsun galiba. Hadi çekilin başımdan, hadi...

Adnan Veli

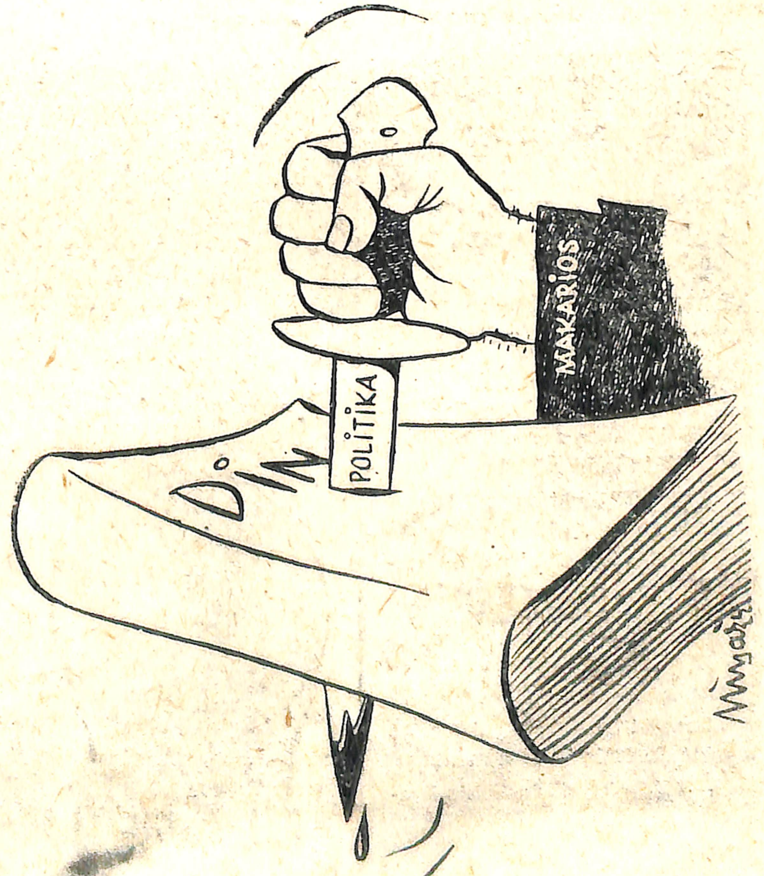
TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Bayan X'e (*)

Seni kim böyle üzdü, söyle?... Kocan
Her ne istersen iste, yok dedi mi?
Yoksa Holden midir üzen seni de?
Beni öpsün dedin de öpmedi mi?

Orhan Seyfi ORHON

(*) *Meşhur sinema yıldızı Holden, Hilton otelinde kendisini öptürmek isteyen bir kadını öpmedi!* — *Gazeteler* —

YAZISIZ!..

— B —

BALIK:

Yüzme şampiyonu... Çeşidi çoktur: Kılıç balığından ayı balığına kadar... Barbunya, levrek, pisi, lüfer, kalkan gibi balıkların etleri pe klezzetli olur. Kadının biraz tombuluna balık etinde derler.

Trabzonluya sorarsanız en lezzetli balık hamsidir. Türküsünü bilirsiniz elbet:

Hamsi koydum tavaya,
Başladı oynamaya!

Hamsinin her yemeği olur: Tavası, ızgarası, haşlaması, buğulaması, pilâvlısı, belki tatlısı bile...

Bir karadenizliye sormuşlar:

— Hamsi balığı kurban olur mu?

— Helbet olur, demiş, kani da var, cani da var... Mercan cibi gozleri da var!..

Balıklardan ancak lodos balığı makbul sayılmaz: Yaşını doldurmuş hatun gibi eti gevşek olur!

Balık üstüne söz temsilleri, tekerlemeler çoktur. Meselâ, hayat ucuzluğu ne zaman başlıyacak diye soran gafil kişiye, şu cevabı verebilirsiniz:

— Balık kavağa çıktığı zaman!

«İyilik et, denize at.. Balık bilmezse Hâlik bilir!» sözü de şimdi modası geçmiş olmasına rağmen, vaktiyle pek meşhurdu!

Yine eskiler: «Balık balığı yerse, balıkçı ne yesin?» buyurmuşlar!

«Balık baştan kokar!» hikmeti ise, her zaman, her devirde bir hakikattir!

Spor edebiyatımızda, bilhassa futbolda, balığın yeri mühimdir. Kalecilerimizin ekserisi, hele Turgay, sık sık balık gibi uçar!..

Bir de balık fıkrası anlatalım:

Ermeni balıkçı, alışverişe gelen kadınlarla konuşurmuş:

— Lüferler mi?.. Sekiz liraya olur madam...

— Mercanları mı madmazel?.. Güzel hatırın için on kâğıt!..

— Uskumrular mı madam?. Dört buçuk!

— Kalkan mı madmazel?..

Konuşmayı dinleyen bir ihtiyar sormuş:

— Kuzum usta Andon, kimine madam, kimine madmazel diyorsun?..

— Evet...

— Tanıyor musun hepsini?

— Hayır...

— E, nereden anlıyorsun öyleyse?

Usta Andon ihtiyara göz kırpar:

— Balığı tutuşundan anlarım ağabey!..

BELEDİYE:

Şehirlerin kaynanası. Her şeye burnunu sokar. Nasıl şair var şiir yoksa, nasıl ressam var resim yoksa, nasıl eczahane var ilâç yoksa, bir çok yerlerde de belediye vardır ama, belde yoktur!

İstanbul Belediyesi şimdiye kadar iki şey vermiştir: Memurlara maaş, gelip gidenlere selâm!

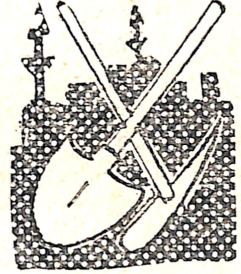
Şimdi, belediyemiz hummalı bir imar hareketi içinde: Kazmalar, kürekler, yüz yıllardır enkaz altında ezilen güzel İstanbul'u kurtarmağa çalışıyor!

Ertuğrul Gazi, oğluna:

Osman, Ertuğrul oğlusun,
Oğuz, Karahan neslisin,
Hakkın bir kemter kulusun,
İstanbul'u al, gülzar yap!

Diye vasiyet etmişti.

Fatih Sultan Mehmet, beş yüz yıl evvel bu vasiyetin bi-

rinci kısmını yerine getirmiş, İstanbul'u almıştır. Gülzar yapmak ise ancak beş yüz yıl sonra aklımıza geldi!

Galiba dünyada en geç ve en güç gelen akıl, belediyenin aklı olacak: Beş yüz senede geliyor!

BAYAN:

Bay'ın dişisi. Eskiden yalnız anne olurdu. Şimdi, hayat icabı, kocalar dokuz doğuruyor!

Bir gün «bayanlar kongresine» davet edilen Bernard Shaw, zorla kürsiye çıkarılınca:

— Dünyaya, her bayan kırk akılla gelir, demiş... (Alkışlar, alkışlar, alkışlar)

Sonra sözüne şöyle devam etmiş:

— Ve her sene birini kaybe-

de ede, kırk yaşında akılsız kalır!

Yine Bernard Shaw, bir «Bayanlar derneğinde» söz söylemeğe zorlanınca, parmağı ile işaret ederek:

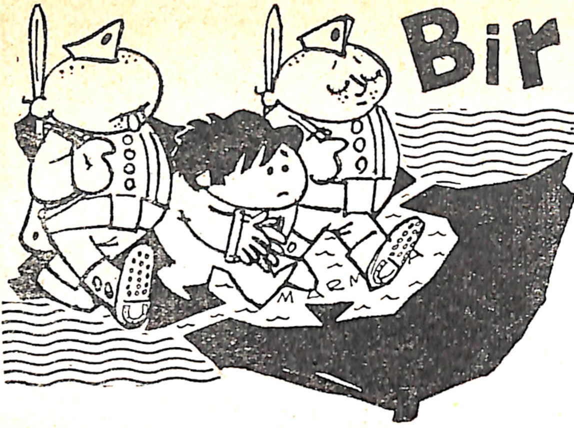
— Bayanlar, demiş, erkekle kadın arasında küçük bir fark vardır...

Kadın kalabalığı, bir ağızdan çığlığı basmış:

— Yaşasın o küçük fark!

İpini koparan!..

Bir sürgünün hatıraları

Siz Neredeydiniz?

Yazan :

★ AZİZ NESİN ★

II

Jandarma karakoluna geldik.

— Komutan yok, biz bunu teslim alamayız! dediler.

Çıkınımı sırtımdan yere atınca, rahatladım. Bir de şu kelepçeleri çözseler dünyalar benim olacak.

Vapurda gelirken:

— Bileğime kan oturdu. Şu kelepçe zincirinin bir baklasını gevşetin, ne olur... demiştim.

Jandarmanın biri kelepçenin zincirini bir bakla daha sıkmıştı. Öbürü daha insaflı çıktı, elimden çözdüğü kelepçeyi ayak bileklerime taktı da, rahat yemek yiyebildim.

Jandarmalara: «Aman dikkat edin, kaçar!» demişler. Bursa'ya gelir gelmez aldığım gazetenin birinci sayfasında, Otel faresi Cemal in, doksan dokuzuncu defa polisin elinden kaçtığı yazılıydı.

Jandarmalara:

— Kelepçeyi çözün biraz, helâya gideceğim, dedim.

— Patlamadın ya, şimdi komutan gelir, dediler.

Jandarma karakolunun yanındaki kahveden radyo sesi duyuluyordu. Radyoda bir tango:

«İsyan edecek olur gönül, bırakmaz kahpe felek».

Komutan, akşama doğru geldi. Komutanı görünce yüreğime serin sular serpildi; bizim Hoh Behçet. Ne de olsa sınıf arkadaşı.

Hiç unutmam, bir gün cağrafyacı Niyazi bey bu Hoh Behçeti derse kaldırmıştı. Duvarda Avrupa haritası var. Niyazi bey:

— Fransa'nın hudutlarını söyle! dedi.

Hoh Behçet:

— Sağında Almanya, solunda deniz, yukarısında İngiltere, aşağısında deniz var, dedi.

Cağrafyacı Niyazi bey bu sefer:

— Güneş nereden doğar, nereden batar? diye sordu.

Hoh Bahçet pencereden baktı:

— Haydarpaşanın üstünden doğar, Samatyanın üstünden batar, dedi.

Hoh Behçet, çok şakacı çocuktur. Kimya imtihanında Zihni bey: Behçet'in cim karnında bir nokta olduğunu bildiği için, ona çok kolay bir soru sormuş:

— Su yaz! demiş.

Behçet kara tahtaya basbayağı «Su» yazmış. Zihni bey kızmış:

— Suyun formülünü yaz. Kimya dilinde su nasıl yazılır? diye bağırmış. Sonra da Behçet'in masum koyun bakışlarına acımış; kendisi tahtaya «H_2O» yazıp:

— Bunu köklerine ayır, açık formül ile yaz! demiş.

Behçet yazamamış. Zihni bey de tahtaya «aş o aş» HOH diye yazmış.

— Oku bunu! demiş.

Behçet de hohlar gibi:

— Hoh! demiş.

O günden sonra adı Hoh Behçet kaldı. Ben Hoh Behçet'i görünce gülümsedim, ilerledim, ona doğru kelepçeli ellerimi uzattım. Jandarmalara:

— Kim bu? dedi.

Jandarmanın biri:

— Sürgün, dedi, İstanbul'dan getirdik.

— Hohh!.. Hava amma da sıcak! dedim.

Hoh Behçet, jandarmaların verdiği kâğıdı imzaladı:

— Türün bunu Emniyet Müdürlüğüne! dedi.

Türün, yani götürün... Bu Hoh Behçet, sonra demokrasi tarihimizde çok önemli rol aldı. Adı gazetelere geçti. Çok yıllar sonra, memlekete demokrasinin geldiği bir gün onu köprüde gördüm. Bu sefer beni tanıdı. Boynuma sarıldı. Kendince, memlekette bozuk gördüğü pek çok işlerden yandı yakıldı. En sonunda da:

— Biz adam olmayız! dedi.

— Siz kimsiniz? dedim, yürüdüm.

Jandarma komutanlığından emniyet müdürlüğüne geldik. Yaşlı bir nöbetçi komiser, jandarmanın uzattığı kâğıdı okudu. Adımı duymuş olacak ki:

— Hıh... dedi, işte yazık olmuş bir zekâ... Sen mi kaldın memleketi kurtaracak...

— Aman efendim, dedim, çok şükür memleketin kurtulacak nesi var? Hiç de öyle bir iddiam yok!

Pencereye doğru elini uzatıp aşağıdaki Atatürk heykelini gösterdi:

— O memleketi kurtarırken neredeydin? dedi.

Susmak ayıp olacağı için cevap verdim:

— Ben o zaman altı yaşında var yoktum, ya siz nerelerdeydiniz? (Devam edecek)

O O

Zavallı kız

Nedret Güvenç, Şehir Tiyatrosunun eski temsillerinden birinde, hasta bir genç kız rolündeydi. Eser başariyle oynandı. Seyirciler salondan çıkarken içlerinden yaşlı bir hanım, arkadaşına anlatıyordu:

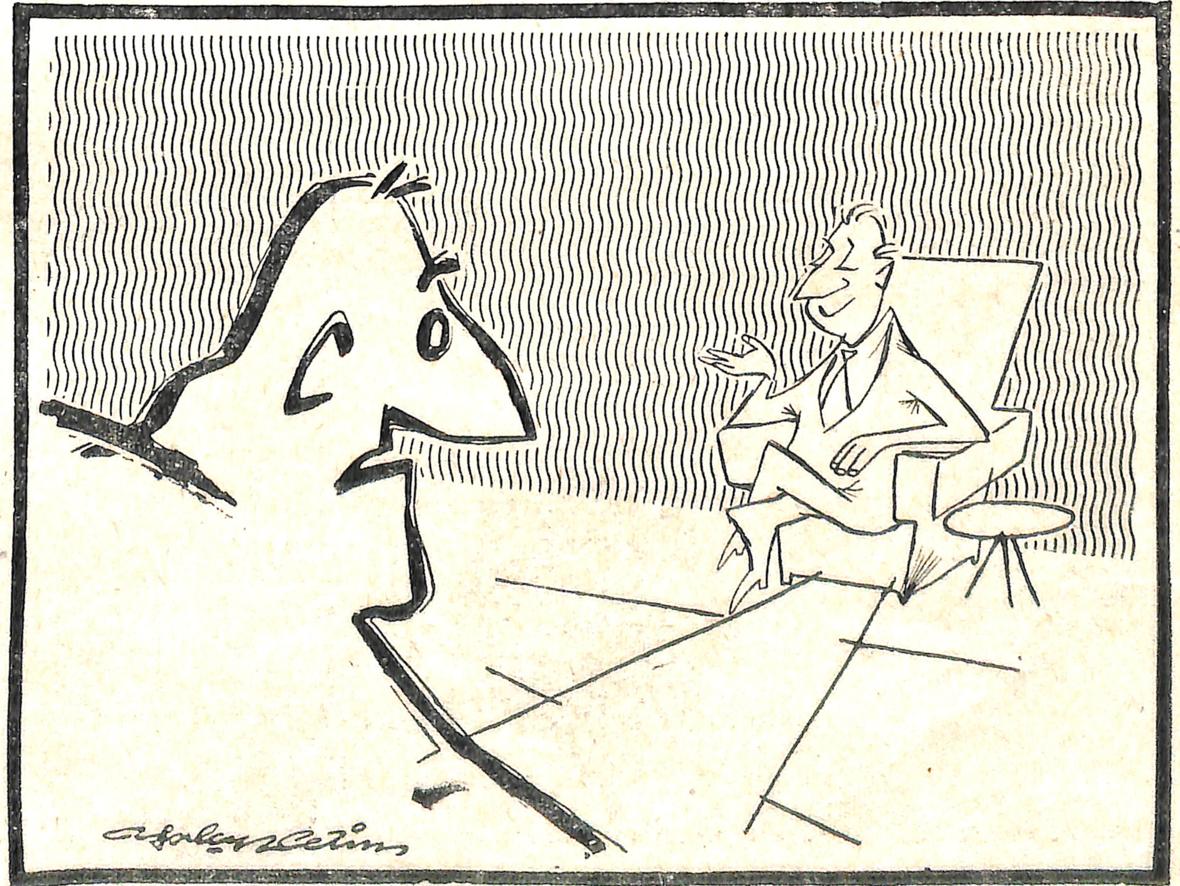
— Vah, vah... Gördün ya ne güzel kız! Pek acıdım doğrusu bu yaşta böyle hastalanışına...

Açıkgöz...

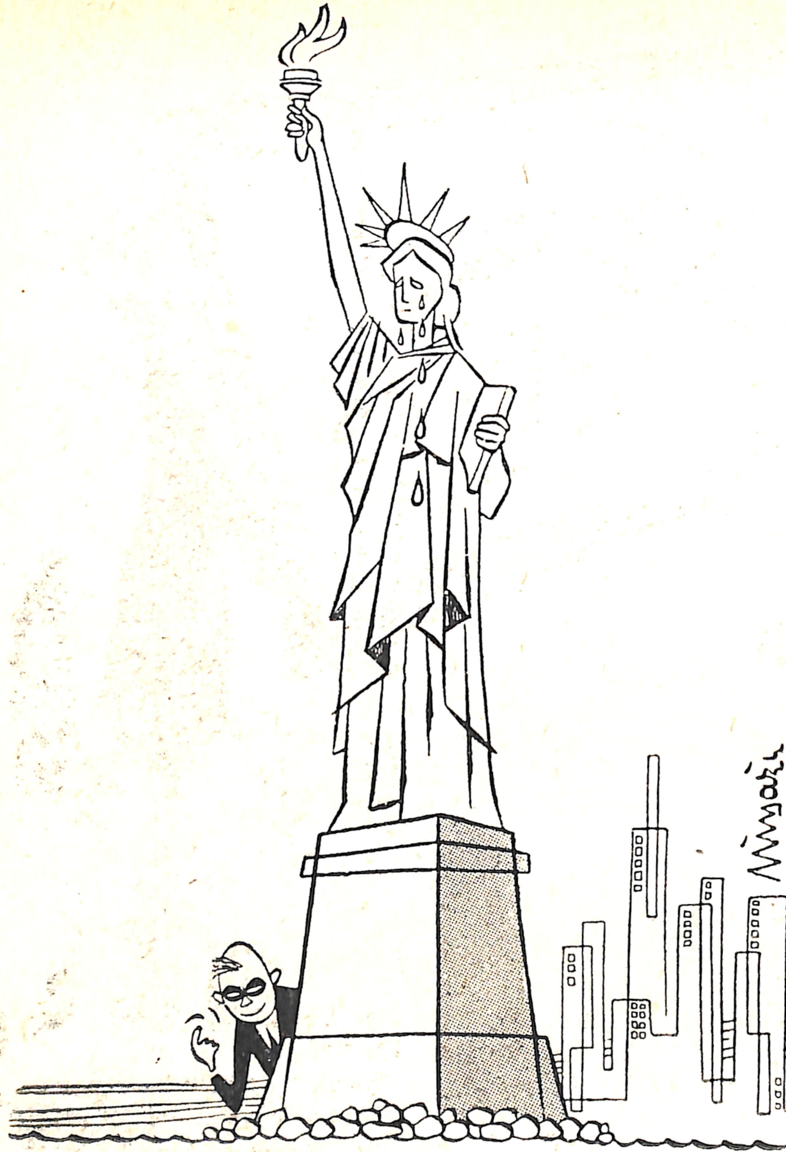
Küçük Hüseyin, pastayı annesinden alır almaz, aynanın karşısına geçti, kendisini seyrede ede yemeğe başladı. Annesi sordu:

— Neden ayna karşısında yiyorsun oğlum?

— Böyle yersem iki pasta yemiş gibi oluyorum anne!

— Ben mi beyefendi?!.. Ben, övünmek gibi olmasın ama, muhalefet yapıyorum!.

YAZISIZ!..

KOCAMAN LÂFLAR

Ümitlerinizi vârisi olmayan bir zata bağlayınız.

★

Yorgun ve meyûs bulunan adamlar arkalarına bakmazlar, kara taliin kendilerini takib ettiğini sanırlar.

★

İnsan biraz yükselince eli güneşe değecek sanır. Halbuki güneş göründüğünden çok uzaktadır.

★

Kalbe dokunmasını biliyorlar ama kırarak...

★

Entrika bilmez faziletli bir papaz, bir Hıristiyan köyü için Allahın bir nimetidir.

★

Kadını güzel yapan Allah, sevimli yapan da şeytandır.

★

Eğer alenen konuşuyorsanız itiraz bekleyiniz; zira her sesin bir aksisedası olacaktır.

★

İzdivacta para lâzımdır; hiç olmazsa nişan yüzüğü alabilmek için...

★

Rüyaların en hayırlısı uyanıkken görülenidir.

★

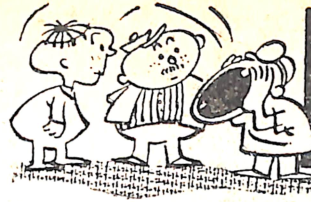
Kadını Allah halketti, fakat onu hanım şekline biz soktuk.

★

Ömrü müddetince keder görmemiş insan muhasara görmemiş kale gibidir...

★

Dünyada taklit edilemiyecek yegâne şey cesarettir

İki Sağır

★ Yazan: Ateş - Sin ★

MİDEMDEN ölüyorum. Ölsem iyi, ölemiyorum da. Bu mide beni bitirdi. Ağrılara dayanamaz oldum artık. Tedavi için gittiğim doktorlardan ümidi kesince, iyi olayım diye değil de, Tanrım öldür de kurtulayım, diye duaya başladım. Bir arkadaşım:

— Aman profesör Ahmet Asıma git, dedi, onun üstüne mideci yoktur.

— Nerede bu profesör Ahmet Asım?

— «...... Hastahanesinin baş tabibidir.

— Tanışır mısınız?

— Çok iyi arkadaşımdır. Ben telefon ederim, senin geleceğini söylerim ona. Daha yakından alâkadar olur.

— Allah razı olsun.

— Yalnız sağırdır. Ama şöyle böyle sağırlardan değil, kulağına kurşun akıtılmış gibi sağır. Kulağının dibine sokulacaksın, avazın çıktığı kadar bağıracaksın. Başka türlü anlamaz.

Arkadaşım, Baştabibin sağırlığını öyle bir anlattı ki, bağırmağa sesim yetmez de derdimi anlatamam diye sesi gayet gür, Ekrem adında bir arkadaşımı da beraber aldım. Ekremin sesi de öyle bir ses, en alçak tonla konuşsa camlar zıngırdar. O evin içinde konuşsun, sen git tâ sokağın başından dinle. Sağır değil, ölü olsa sesini duyurur.

Ekrem'le beraber hastahaneye gittik. Baştabibin odasını sordum. Gösterdiler. Kapının üzerinde de pirinç «Baştabip» levhası vardı. Nasıl olsa duymaz diye, kapıyı vurmadan içeri girdik. Girer girmez de ben sağ elimi ağzıma boru yapıp:

— Merhaba beyefendiiiii!..

diye bir nâra saldım.

Profesör Ahmet Asım şaşırdı. Anlaşılan, o kadar bağırdığım halde duymamıştı. Yanımdaki Ekremi dürttüm. Ekrem yardım etmezse, bağırmaktan gırtlağım patlıyacak, üstelik sağır doktora birşey anlatamıyacaktım. Ekrem sis düdükleri gibi öttü:

— Merhabaaa... Merhabaaa... Beyefendiii...

Profesör Ahmet Asım güldü. Ekremin sesini duymuş olacaktı. O da elini ağzına boru yaptı:

— En küçük delik istemem! diye bağırdı. Öyle bağırıyor ki, Ekremin sesini bastırdı.

Ekremle birbirimize bakıştık. Ekreme:

— Ne deliği? dedim.

— Ameliyat edecek herhalde.. dedi.

— Daha muayene bile etmedi, hemen delik mi açacak?..

Ben Baştabibin kulağının dibine sokuldum. Önce derin bir nefes aldıktan sonra ciğerlerimin bütün kuvvetiyle bağırdım:

— Beniiii tanıdınız mııı?...

Baştabip de tıpkı benim yap-

Amerika'dan gıda maddeleri alıyoruz!.. (Gazeteler)

tığım gibi ağzını kulağıma dayadı:

— Tanıdıım... Geleceğinizi telefon ettileeeer...

Diye bir bağırdı ki kulak zarım delinecek sandım. Bu sefer ben iki elimi birden ağzıma boru yaptım. Doktorun kulağına avazım çıktığı kadar bağırdım:

— Ne deliğiii?...

Doktor bağırmakta benden üstün:

— Tıkanacaaak... Bütün delikler tıkanacaaaak... Akıntı istemeeeem...

— Akıntı yoook...

— Vaaar...

Ekrem:

— Sen doktordan daha mı iyi bileceksin? dedi, adam mütehassıs, bakar bakmaz anlamıştır. Midende akıntı olup olmadığını sen mi bilirsin, doktor mu?

Ekreme:

— Bağırmaktan sesim kısıldı, biraz da gel sen bağır! dedim.

Ekrem, Baştabibin kulağının dibinde:

— Muayene istemez miii? diye bağırdı. Doktor da onun kulağına:

— İsteeeer... diye bağırdı..

Üçümüz birden bar bar bağırıyoruz. Bir stadyum dolusu insandan bu kadar gürültü çıkmaz. Kulağım çın çın ötüyor:

— Haydi çıkalım da, delikleri görüün...

Ekrem bana:

— Rontgene sokacak herhalde, dedi, rontgende delikleri gösterecek.

Ben doktora:

— Nereye çıkacağız?

Diye sordum. Ağzını kulağıma yapıştırdı:

— Muuaayeeneeyeee... diye bağırdı.

Odadan çıktık. Doktor önde, biz arkada koridorları geçtik. En üst kata, oradan tarasa... derken kendimizi hastahanenin damında bulduk. Marsilya kiremitlerinin üzerindeyiz. Doktor bize bağırıyor, biz doktora:

— Doktor Beey...

— Hiç bir delik kalmıyacak..

— İnşaallaaaah... Sâyenizde.

— Akıntı istemeeem...

— Allah razı olsuuun...

Biz dam üstünde doktorun kulağına, doktor bizim kulağımıza bağırıp dururken, hastahanenin bahçesinden sesler gelmeğe başladı:

— Sertabip Bey kavga ediyor.

— Koşun..

— Damda...

— Dama çıkarmışlar.

— İki kişi ile...

— Kavga ediyor. Koşun!

Biz damda artık nasıl bağırıp çağırmışız ki, aşağıdakiler sesimizi duymuşlar, kavga ediyoruz, hele ellerimizi boru yapıp Sertabibin kulağının dibine girdikçe zavallıyı döğüyoruz sanmışlar, Beş altı kişi birden yukarı fırladı. Beyaz gömlekli bir doktor, alnının üstünde muayene aynası:

— Ne var, ne oluyor? diye sordu.

Sertabip:

— Bir şey yok, dedi. Sağırlarla uğraşmak zor. Hastahanenin damını kaç kere tâmir ettirdik, işe yaramadı. Biraz yağmur yağdı mı dam akıyor. Bir ahbabın tanıdığı usta varmış. İşte o ustalar.. Yalnız, telefonda, çok ağır duyar, aman kulağının dibinde bağır» dedi ahbabım.

Alnında muayene aynası olan doktor:

— İkisi de mi sağır? dedi.

Sertabip:

— Herhalde... dedi. Öyle bağırıyorum, gırtlağım yırtıldı, eşek olsa anlar. Bunlar anlamıyor.

Ekremle birbirimize baktık.

Beyaz gömlekli doktor sağır olduğumuza göre duymıyacağımızı sanarak:

— Bunları benim gözüm tutmadı, dedi.

Beni gösterdi:

— Hele bu pek zibidi birşey... Öbürü derser ipten kazıktan kurtulmuş besbelli...

İnsanın, kolları arasında can vermek istiyeceği kadar güzel bir hemşire:

— Sertabip Bey, dedi, siz onlara sağır diye bağırıyorsunuz, ya onlar neden size bağırıp duruyorlar.

Profesör Ahmet Asım:

— Sağırlar böyledir, dedi, kendileri duymadıkları için karşılarındakinin de duymadığını sanır, avaz avaz bağırırlar.

— Bu herifleri hiç gözüm tutmadı. İpsiz sapsız herif bunlar.

— Canavar gibi bakıyorlar.

Sertabip yine iki elini boru yapıp kulağıma dayadı,

— Deliklerii tıkamadaaaan on para vermeeeem...

Diye bağırdı.

Bize öyle söğüp saymışlardı ki, artık sağırlığı kabullenmekten başka çare yoktu. Sağır olmadığımızı söylesek, bu kadar küfürü hazmetmiş olacaktık. Üstelik onlar da mahçup olacaklardı. En iyisi vurdum duymazlıktan gelmekti. Ben Sertabibin kulağına, avazım çıktığı kadar:

— Haaa? diye bağırdım.

O da:

— Delikleri tıkamadan para vermeeem... diye bağırdı. Sonra etrafındakilere:

— Hay Allah belâlarını versin, gırtlağım yırtıldı, serserilerin yüzünden... dedi.

Dama çıkanlar, bizim sağırlığımıza kahkahadan kırılıyorlardı.

Ekrem, ağzını Sertabibin kulağına yapıştırdı,

— Aletlerii getirelim de işe başlayalıım!.. diye bir nâra attı.

Damdan indik. Bahçede Ekrem:

— Bu ne rezalet! dedi.

— Anlamadım, dedim, ya bizimle alay ettiler, ya bir yanlışlık var.

Hastahanenin bahçesinden çıkarken kapıcıya:

— Sertabibin adı ne? diye sordum.

— Raci Bey, dedi.

— Ahmet Asım Bey ne oldu?

— Çok sağır olduğu için emekliye çıktı. Hastahaneden ayrılalı bir hafta oluyor.

Sokağa çıktık, arkamızdan iki kişi bir koştu. Biri benim kulağıma:

— Sertabip Bey tamirden vaz geçtiii... İstemiyooor...

Diye bağırdı. Canı burnuna gelen Ekrem, sis düdüğü gibi kalın sesiyle adamın kulağına:

— Ben de o sertabibin... diye okkalı bir küfür savurdu. Adamlardan biri öbürüne:

— Sağır işitmez uydurur, dedi, Sertabip kendisine küfrediyor zannetti.

Ateş - Sin

TARİHİ ESERLER MÜZESİ

YAZISIZ!..

Melek!

Fena bir huyu vardı. Herkese kendi taktığı isimle hitabederdi. Aksi gibi, herkes de bundan hoşlanmazdı. Öyle ya, mecburlar mı yani? Netekim, kadına boyuna «melek», «meleğim» dedikçe kadın da deliye dönüyor, «Aman ne âdi, ne iptidai!» diye âdeta kuduruyordu. Bir gece:

— Yatağa gelsene meleğim? deyince, kadın dayattı:

— Gelmem...

— Neden ama?

— Meleklerin cinsiyeti yoktur da ondan!

— Bizim kız artık büyümüş bey! Baharda giymek için, açık saçık elbiseler istiyor!..

Sıkıcı bir ziyaretçi

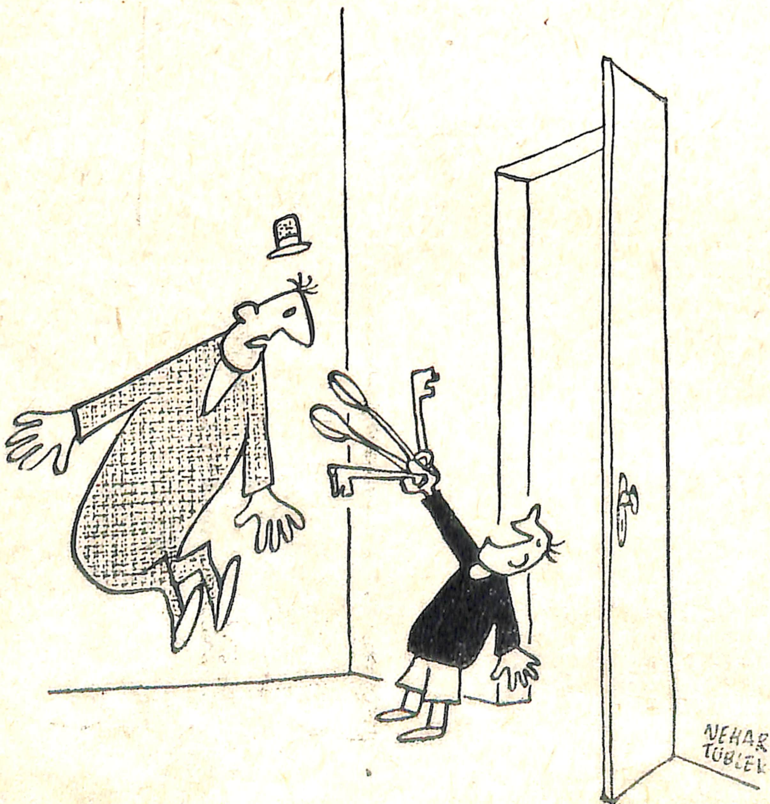
Meşhur bir romancıyı hayranlarından bir kadın ziyarete gelmişti. Adamcağız tam dışarı çıkmak üzere idi; vaz geçti.. Kadın ise müthiş geveze bir şeydi.. Saatlerce konuştu konuştu.. Hâlâ kalkıp gitmeğe niyeti yoktu. Nihayet biraz düşündü ve romancıya dönüp:

— Size dedi söyleyecek bir şey vardı ama unuttum.

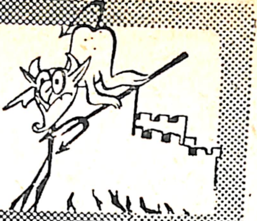
Muharrir dayanamadı:

— Sakın bu Allahaısmarladık, olmasın?..

Gümüş liralıklardan kaşık, yirmibeş kuruşlardan anahtar yapılıyor.. (Gazeteler)

— Verdiğin ikibuçuk lirayı bozdurdum!..

★ ÇETİN ALTAN ★

İş var!

ÜSTÜNDE «İş ve İşçi Bulma Kurumu» yazılı müesseselerden birisine gidiniz. Kapısında şu küçük levhayı göreceksiniz:

«İşi olmıyan giremez»

Anlaşıldı, bu müesseselerde mizah işçileri için iş var!

★

Kellik modası

ANKARADAKİ gençler arasında bir kellik modasıdır aldı yürüdü... Önüne gelen kafasını usturayla kazıtıyor... Amerika'da bir artist varmış, adı da galiba Jul Brynner; o işte, kelmiş... Gençler ona özeniyorlarmış... Hatırlarsınız bilmem kaç cinayetin faili Berbat Süleyman bile bundan ötürü Holivud'da olsa Oskar mükâfatını alacağını ileri sürmüştü.

Bana kalırsa kellik hususunda Yeni dünyada model aramıya hacet yoktur. Şöyle politikacılarımıza bir göz atalım, bu alanda rakipsiz olduğumuzu anlarız. Üstelik bizim kahramanlar, sinemadaki jönprömiye gibi sade kel değil, hem kel hem foduldur!

★

İktidar kavgası

GAZETELERDE bir havadis: «Yozgad cezaevinde 180 mahpus boğuştu; Şiş, sopa, taş, jiletle birbirlerine giren mahkûmların kavgası saatlerce sürdü.

Havadisin tafsilâtını okuyunca mesele anlaşılıyor: Yazgad cezaevine sağdan soldan yeni mahkûmlar gönderilmiş. Bunlar hapishanenin içinde iktidarı ele almak istemişler; eskiler de iktidarı vermek istememiş, arbede ondan çıkmış...

Biz de sanıyorduk ki, iktidar mücadelesi yalnız hürriyet ışığında olur. Onun için son kanunları tenkit edip duruyorduk; oysaki dışarısı içeriye benzetilirken, içerisi de dışarıya özendiğinden ikisi arasında fazla bir fark kalmamış.

Bir sual

ANADOLU Ajansının Genel Müdürü Şerif Arzık'ın bilgili eşi sayın Nimet Arzık, Zafer gazetesine «İçten geldiği gibi» başlığı altında fıkralar yazar.

Sanırsak Zafer'in ilhamı tepeden değil de gönülden gelen tek köşesi burasıdır.

Nimet Arzık geçen günkü «Tabir aristokrasisi» yazısında şöyle diyordu:

«Mühim olmıyan adam aksi olunca, herkes, ona beyaz eldiven giymeden, düpedüz «aksi» der...

Mühimce adam olunca iş değişir. El göğüse gider, ve duvarların bile duymaması için «Hadidül mizac» diye fısıldanır...

Mühim olmıyan adam çabuk kızarsa, düpedüz «çabuk kızar» denir...

Mühimce adam olunca, tasalı tasalı, psikoloji ilmine yeni bir buluş eklercesine ciddî «Seriül infial» buyurulur...

Misalleri dizi dizi sıralıyabiliriz. Mühimce adam «deli bozuk» olmaz, «sinirli» dahi olmaz, ancak «biraz asabî» olabilir..»

Tamam doğru, ancak aklımıza bir sual geliyor:

— Biraz asabî olan bu mühimce adam kimdir?

★

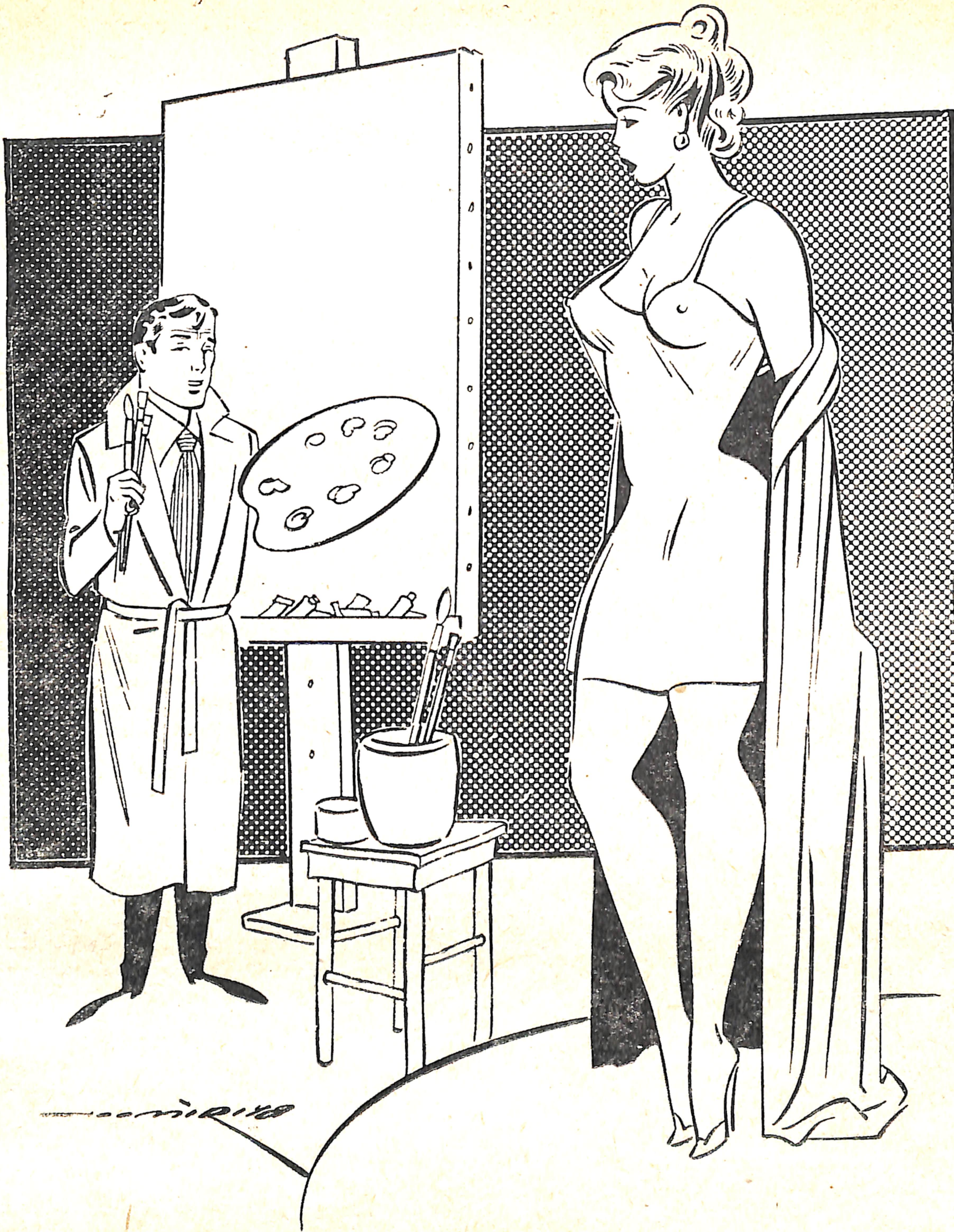
Alkış, yuha!

CEVAT Fehmi'nin Ankara'daki Küçük Tiyatro'da Kleopatra'nın Mezarı piyesi temsil edilmiye başlandı...

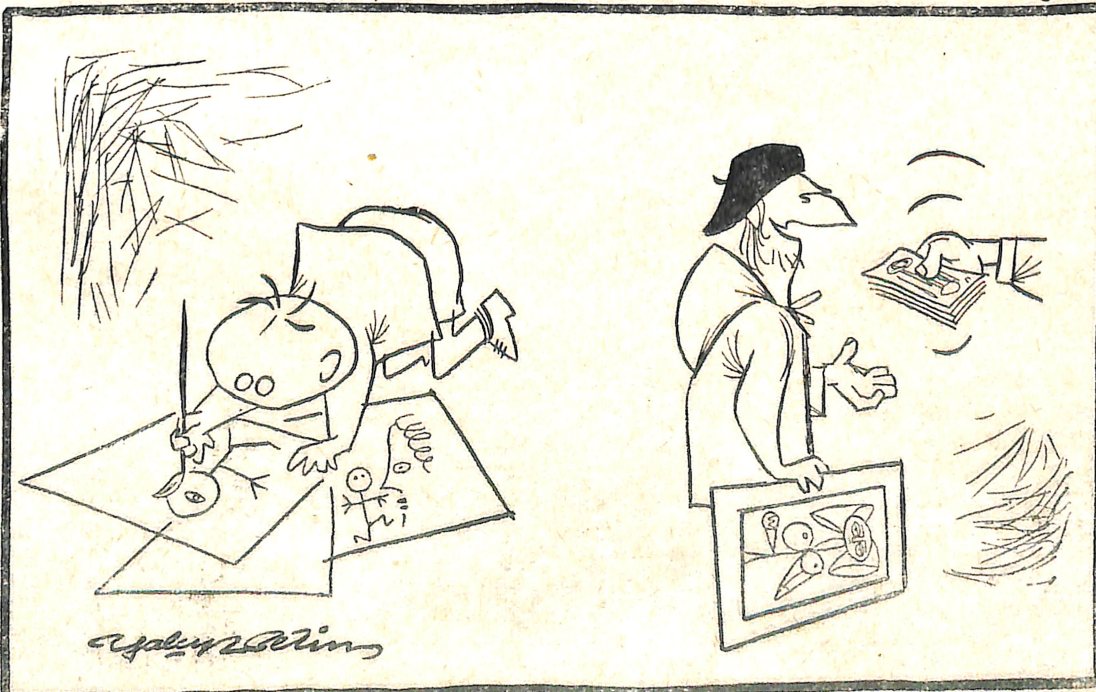
Piyesin ilk gecesine gelenlerden bazıları eseri yuhalamışlar.. Tiyatro müdürü olan dostumuz Mümtaz Zeki Taşkın verdiği beyanatta: «Gerçi piyes yuhalandı ama diyor, alkışlıyanlar daha çoktu.»

Biz Cevat Fehmi'yi de severiz; Kleopatra'nın mezarını da sevdik. Ancak Zeki Bey dostumuza beyanatı münasebetile hatırlatalım ki Galile de, «Dünya dönüyor» dediği vakit azınlıkta, daha doğrusu tek başınaydı, ama haklıydı...

— Kusura bakmayın, ilk defa modellik edeceğim...
— Siz de kusura bakmayın, ilk defa resim yapacağım!..

Harika çocuk..

Harika sanatkâr!..

HAFTANIN ŞAKALARI

Kıskançlık

Hazreti Âdem, avlanmağa çıkmış, uzun zaman sonra eli boş dönmüştü. Havvâ:

— Muhakkak bir şeyler avlamışsındır. Ne yaptın? diye çıkıştı.

— Vallahi bir şey bulamadım.

— Nerelerdeydin öyleyse? Kaldır ellerini yukarı...

Âdem itaat etti. Havvâ hemen yanına gelip, kaburgalarını saymağa başladı.

İşaret dili

Delikanlı ilk defa sevgilisinin evine girip de, onun kızkardeşini görünce, az daha dilini yutacaktı. Kız, yarı beline kadar göğsünü açmış, eteklerini göbeğine kadar sıvamış, ona gülüyordu. Nişanlısı:

— Kardeşimin kusuruna bakma sevgilim, dedi. Dilsizdir!

Yorgunluk

Yazıhanenin kapısı açıldı. Patronun kart karısı içeri girdi:

— Kocam yok mu? diye sordu.

Genç, dipdiri daktilo:

— Biraz evvel, dinlenmek üzere çıktı efendim! dedi. Sabahtanberi bana yazı yazdırıyordu da...

Eller

Anası, kızını salonda erkek arkadaşiyle yakalamıştı. Oğlanı kovduktan sonra, kızına şiddetle çıkıştı:

— Sen bir genç kızın elini erkek eline sürmemesi lâzım geldiğini bilmiyor musun?

— Aman anne, dedi, kız, bir de ellerini tutmasaydım!

Küpe

Tanınmış sinema yıldızlarımızdan biri, mağazaya girdi:

— Küpe var mı? dedi.

— Var efendim, diye cevap verdi satıcı. Ne tarzda birşey olsun?

— Bilmem ki? Çıkarın bakalım... Şöyle geceliğimle gidecek birşey istiyorum!

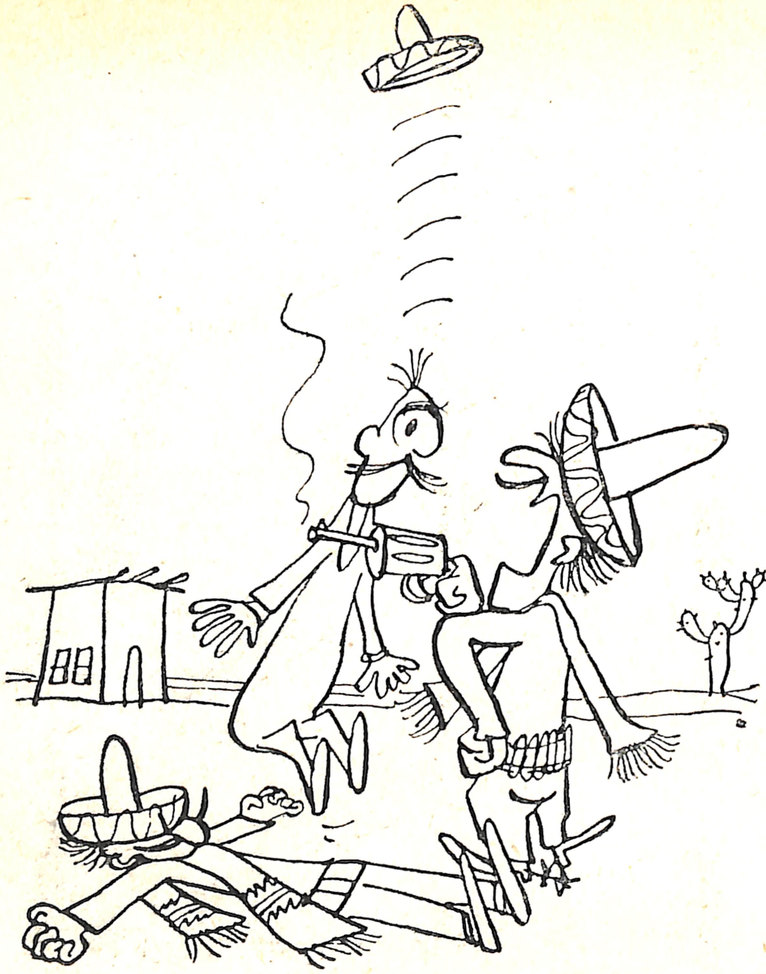
Cidillik

Delikanlı kıza sarıldı, dudaklarını ağzına aldı. Bir ara:

— Önce ciddi işlerle meşgul olalım, dedi, nişanlanmamızdan sonra da bahsetsek olur!

Meksikada evler kilo ile satılıyor.. (Gazeteler)

— Elli gram eksik tartmış sinyor!..

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

ARABA!

Eratın acemi teftişinde yazı dersinden de imtihan olurlarken, Paşa bir eri tahtaya kaldırır. (Araba) yazmasını söyler. Er ancak (Arab) kelimesini yazabilir ve duraklar.

Bunun üzerine Paşa eri açmak için:

— Oğlum, dikkat et (Araba) olması için önüne ne lâzım, der.

Er derhal:

— Bir çift öküz, kumandanım, diye cevap verir.

OKTAY ERTAN
Banka evleri durağı arkası Işık Sok. Yaşar Ap.
Matepe - ANKARA

O

GEÇMİŞ OLSUN

Adamın biri, birdenbire yüksek bir memuriyete tayin olunmuş. Dostlarından biri de bunu haber alınca, hemen tebrik etmek için, dairesine koşmuş.

Odadan içeriye girmiş, fakat yüksek memuriyete tayin edilmenin verdiği gurur ve azamet içinde olan adam, dostunu tanımamazlıktan gelerek:

— Siz kimsiniz, ne istiyorsunuz?

Diye sorunca, dostu şu cevabı vermiş:

— Gözlerinize perde indiğini işittim de, geçmiş olsun demeye geldim!

HÜSEYİN YARDIM
Hankulpu mahallesi 31. Sok No. 55
ADANA

O

GARANTİ

Hırsızın birisi bir yerden radyo çalarken yakalanmış ve mahkemeye verilmişti. Karar günü gelip çattı. Yargıçlar heyeti konuşup danıştı ve kararı tefhim ettiler:

— Suçlu iki yıl hapse mahkûm edilmiştir!

Bu sözleri duyan suçlu birden:

— Ben zaten biliyordum, dedi... Radyonun üzerinde «Garanti iki sene» yazıyordu...

MEHMET KÖSEOĞLU
Vali konağı karşısında serbest muhasip DENİZLİ

Dünya Milletlerinin Güldükleri:

İTALYAN FIKRASI:

Ruh hekimine müracaat eden hasta:

— Korkunç bir iştiham var doktor, dedi. Bu yüzden ölmekten korkuyorum. Bütün gün yemekten başka bir şey düşünmüyorum. Gece rüyamda da sadecę yemekler görüyorum.

— Peki, başka bir şey meselâ: kızlar gördüğünüz yahut tahayyül ettiğiniz oluyor mu?

— Oluyor tabiî. Fakat nedense hep salçayı onların üstüne döküyorum.

FRANSIZ:

Madam fena halde kızmıştı, hizmetçiye bağırdı.

— Beyin seni öpmesine müsaade ettikten sonra bir de kalkmış benden bonservis istiyorsun ha.

— Tabiî Madam.. Zaten bundan da benim herkesi memnun etmek için nelere dayandığımı anlıyabilirsiniz..

AMERİKAN:

Dinî bir merasimde hazır bulunmuş olan Ted ciddî ve samimi bir şekilde.

— Büyük ve temiz bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum, dedi.

Pal, cevap verdi.

— Öyleyse git ve bir fil yıkayıver.

AMERİKAN FIKRASI:

Son harp sırasında New - Guinea daki hastanelerden birinde çalışan hemşirelerden biri, bir hastaya âşık olmuştu. Hasta asker iyileşince, hemen evlenmeğe karar verdiler. O gün hemşire, her zamanki kıyafeti yerine, bir gelinlik giymek müsaadesi almıştı...

Merasimden sonra damat misafirlere dönerek:

— Ne sevimli, değil mi? diye sordu. Üzerine bir elbise giymiş olarak kendisini ilk defa görüyorum.

Gelin de arkadaşlarına:

— Ne yakışıklı değil mi, diyordu. Pijamadan gayri bir şey giymiş olarak kendisini ilk defa görüyorum!..

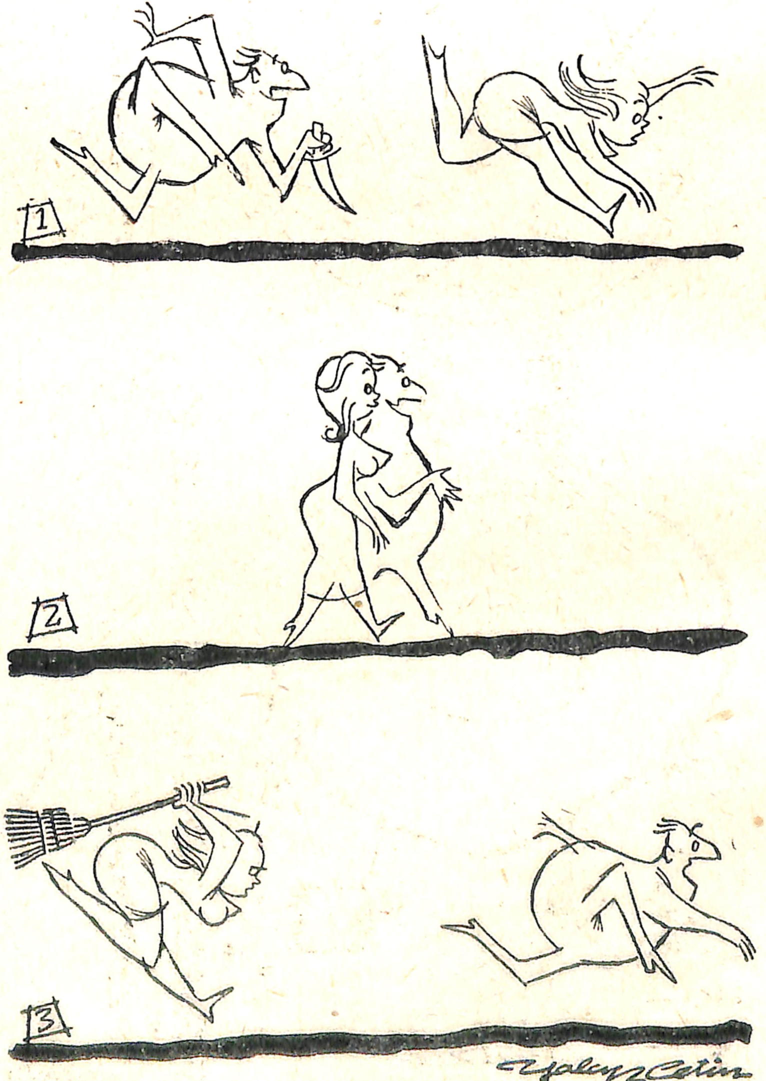
İNGİLİZ:

Adamın biri sinemaya gitmişti.. Karanlığa gözü alışınca yanındaki sırada bir köpeğin sakin sakin oturduğunu farketti ve bütün film boyunca hayvancağız aynı şekilde oturmakta devam etti. Işıklar yandığı zaman adam köpeğin sahibesine dönerek:

— Ne fevkalâde şey dedi, köpeğiniz film seyretmekten çok hoşlanıyor.

Kadın gülümsedi:

— Yaa.. Halbuki filmin romanını hiç beğenmemişti.

YAZISIZ!..

Yalçın Çetin

İşte size, karikatürde en yeni neslin er şahsiyetli imzaıarından biri: Yalçın Çetin.

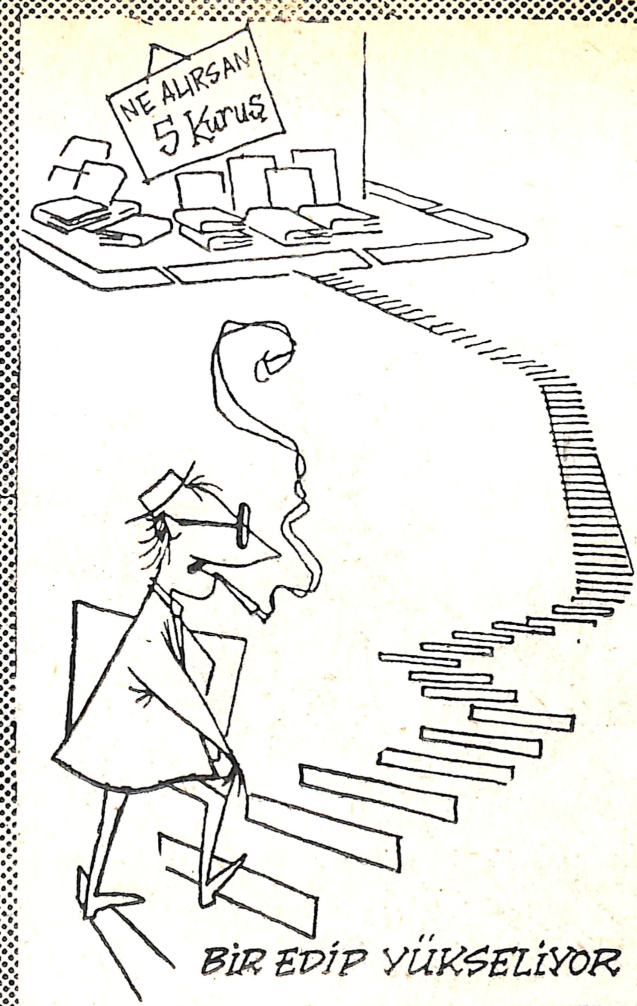
İstanbulda, 1943 yılında doğduğunu söylersek henüz yirmi üç yaşında olduğunu anlarsınız

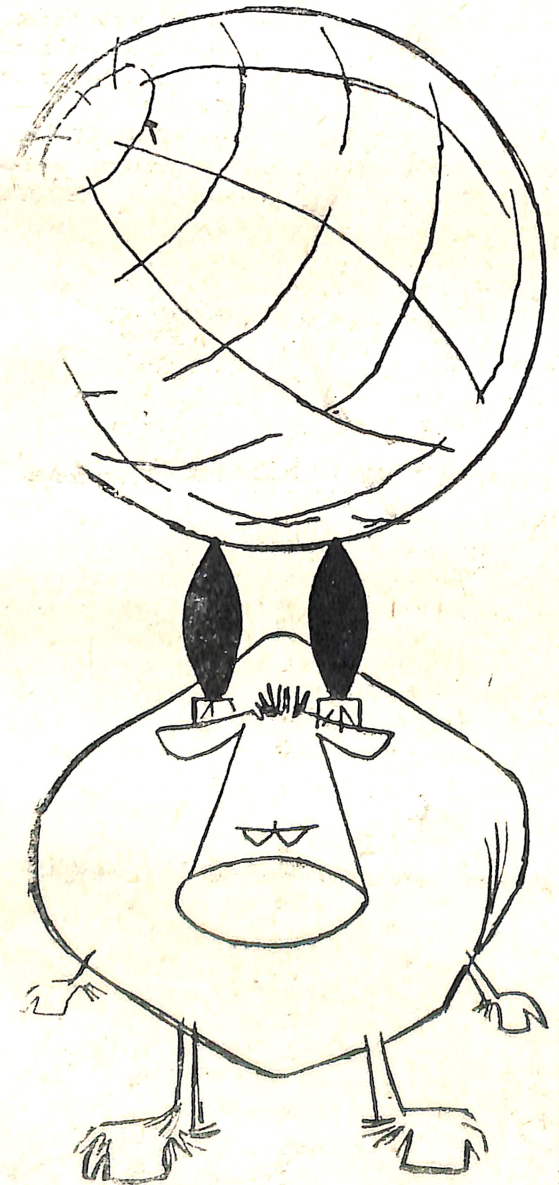
Yalçın Çetin, yalnız istidadı ile değil, mizacı ile de sanatkârdır. Bu iki özellik, onun ince yüzünde ve ışıklı bir rüyaya dalmış gözlerinde de okunur.

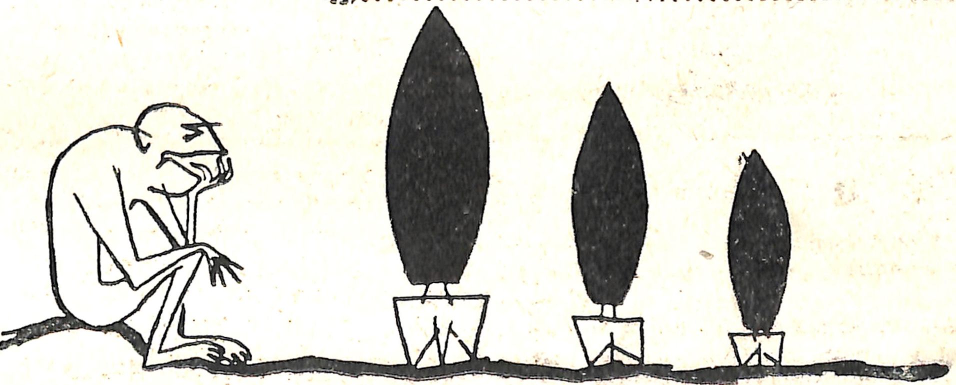
İlk karikatürünü bir çocuk dergisine çizmiş. Şimdi onun sanat ocağı Akbaba'dır.

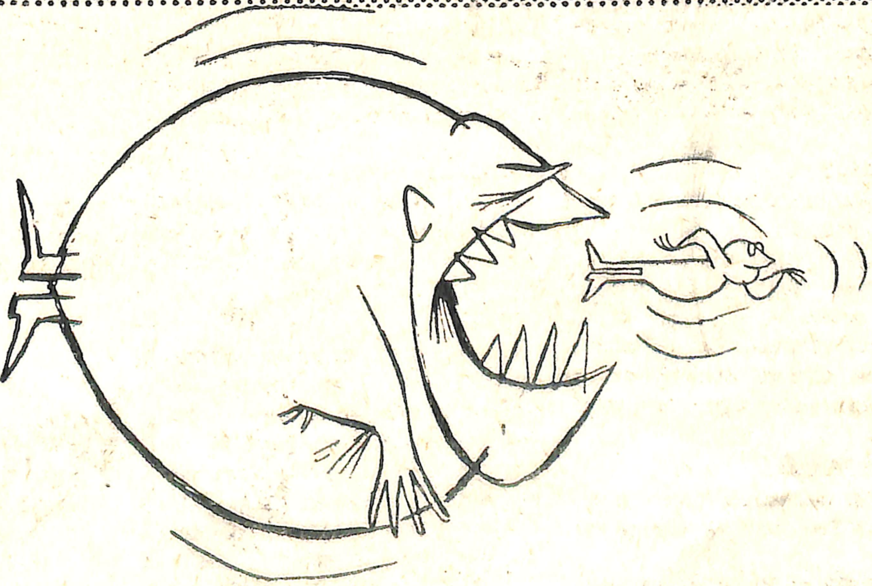
Eserlerinde yeni zevk ile eski bilgiyi kaynaşmış görürsünüz. Taze çizgilerinde, iki yıllık akademi tahsilinin sağlamlığı belli olur.

Yakında askerlik vazifesini bitirecek olan Yalçın Çetin'i, bütün verimi ile Akbaba sayfalarında göreceksiniz.

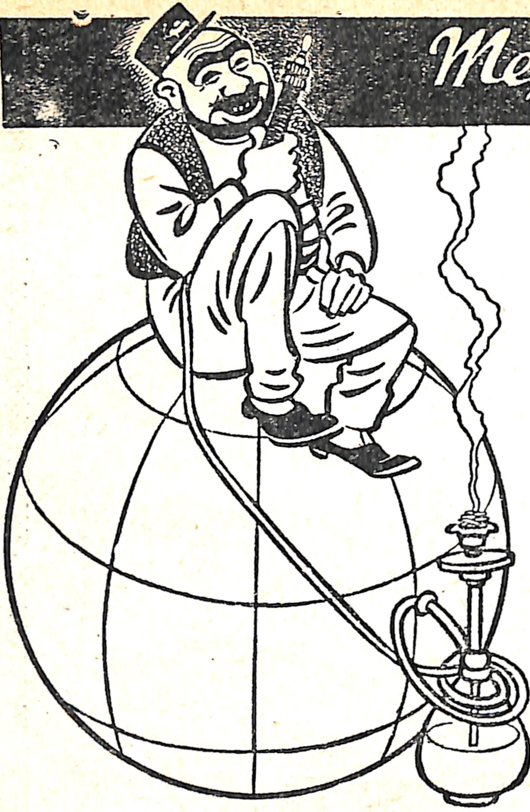

YAZISIZ

- VAY BAŞIMA GELENLER !...

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem
Talu

— 11 —

Sanki Paris'in parıltısına, gürültüsüne kırk yıldanberi alışmış gibi, tabii halini, soğukkanlılığını muhafaza ediyor.

Garda, etrafımızı kuşatan otel çığırtkanlarından rastgele bir tanesine çantalarımızı verdik. Yalnız, Meşhedi, kimseye emniyet edemediği nargilesini elinde taşıyordu. Çapkının biri onu böyle görünce, fransızca külhanbeyi lehçesile bağırdı:

— Herife bak! Sokak ortasında tenkiye yapacak galiba!

Henüz uyanmağa başlayan şehrin tertemiz caddelerinden, misafir kalacağımız otelin otobüsü ile gidiyoruz. Evvelce biraz tanıdığım bu sokaklarda, yabancı gelmiyen yüzler araştırıyorum. Fakat acele ile işlerine güçlerine koşan bu insanların içerisinde tanıdık bir yüz seçmek imkânını bulamıyorum. Zarar yok, bir kaç gün buradayız. Yarın, öbür gün, daha öbür gün bildikleri arayıp bulmak mümkün olacaktır.

Otele bu düşüncelerle vardık. Trende geçirdiğimiz uykusuz ve rahatsız geceyi telâfi etmek için can atıyordum. Bahtımıza, indiğimiz otel hiç de fena değil. En işlek bir cadde olan (Sivastopol) bulvarına çok yakın: (Turpifo) sokağında. Meşhediye bu Sivastopol bulvarını gösterip fikrini sorduğum zaman:

— İlle özün Tehrandaki Hiyâbân-ı Lâlezarı göresen! dedi.

İnşallah, kısmet olursa onu da göreceğiz, şimdilik uyku gözlerimden akıyor. Bir duş yapıp öğleye kadar yatacağım.

PARİSTE İLK GECE

Seyahat yorgunluğu yaman şeydir. Gözlerimi açtığım vakit, baktım ki, ortalık küre gibi kararmış. Odanın içinde ise benden başka kimse yok. Meşhedinin yalnız başına sokağa çıkmak âdeti olmadığına göre, acaba nerede olabilir diye düşündüm. Belki otelin içinde, belki de aşağıki kahvedeydi. Kalkıp elektrik düğmesini çevirdim ve saate baktım: Dıkuz!

Bukadar çok uyuduğumdan dolayı kendi kendime küfrederek yüzümü yıkadım; kılık kıyafetime çeki düzen verdim; sonra garsonu çağırdım:

— Mösyö Meşhedi nerede biliyor musunuz?

— Evet efendim. Aşağıda yemek yiyor.

— Yalnız mı?

— Evet efendim. Sizin için de: «Kalktığı vakit söyleyin de aşağıya insin!» dedi.

Lâkin, hayretteydim. Dil bilmeyen, yanında ben olmazsam koyduğum yerde otlayan Meşhedi, ne gibi bir cüretle velevki otelin lokantasına dahi olsa, böyle tek başına inebiliyordu?

Maamafih, garsondan aldığım bukadarcık bilgi üzerine, ben de dostumu bulmağa indim.

Lokanta, fıçılar içerisinde kocaman palmiye ağaçlariyle süslenmişti. Kadınlı erkekli müşteriler, ufak birer masanın etrafında yemek yiyorlar, tâ dipte, yüksekçe bir yerde cazband çalıyordu. Salonun ortasında durdum ve masalara göz gezdirdim. Meşhedi bir kenarda oturmuş, dalgın, önüne bakıyordu. Derhal yanına koştum.

— Merhaba dostum!

— Hay hanmanın söne, Çekirgefendi! Bu nemene uyhudu? Zabahtanberi aç durirem. Yoldaşlıh beyle mi olup?..

— Dur hele! Sitemlerini sonra edersin. Ne yapayım? Yolda uyumadım. Nis'te. Montekarlo'da, kör olası Torik'in yüzünden bir an rahat yüzü görmedim. Şimdi burada rahatçacık döşeği bulunca kendimden geçmişim. Ayıp değil a? Uyandıraydın. Yine kabahat sende...

— Çok lâkırdını bırah. Garsuni çağır, yemek aparsun!

— Sen mademki bir saattır buradasın, neye yemeğini yemedin?

— Özümün zebanın kimsene anlamiyr!

Bunu öyle saf, o derece samimî bir tavırla söyledi ki, zavallı dostuma acıdım. Daha fazla bekleyip de üzülmesine mahal bırakmıyarak yemeği ısmarladım, yedik.

Kahvelerimizi içerken sordum.

— Meşhedi, iki gözüm. Söyle bakalım şimdi ne yapacağız?

— Ne kimin?

YAZISIZ!..

— Öyle ya... Yedik, içtik. Ben kendi hesabıma uykumu da aldım. İnsan Paris'e gelir de, mektep çocukları gibi erkenden yatmaz ya?..

— Sana kim diyer ki debistan püserleri kimin varıp yatazağım?

— Hah, şöyle! Ya ne yapacaksın?

— Penzirenin önünde kalyan içeceğim, ağa!..

— Hay marpucu boynuna dolansın Meşhedi! Buldun, buldun da Paris'te eğlence namına nargile içmeyi mi buldun? Biraz sokağa çıkıp da eğlence yerlerini dolaşalım. Haydi, kalk!

— Nire gedecez?

— Molenruj'a gidelim. Bolye'ye, Kabarene, Maksime... Nereye istersen.

— Mollenruz ne demehti?

— Kırmızı değirmen.

— Değirmen? İlle özümün değirmende ne işim var? Eşşek değilem, buğdiy daşıyam. Mahtap idersen, Çekkirgefendi dadaşım!

— Değil... Öylesi değil. Bu, adını söylediğim yer, eskiden değirmenmiş. Şimdi varyete, dansing, kafeşantan olmuş.

— Gahbeçandandi?

— Evet. Ben gençliğimde Paris'te bulunduğum vakit, geceleri hep burada geçirirdim. En zevkli, en neşeli muhit oradadır.

Meşhedi burada bir nükte savurdu:

— Desene, Çekirgefendi! Özün sakkalını değirmende ağ etmişsen...

— Öyle oldu. Sakalım gerçi ağardı ama, gönlüm de buradan aldığı hızla taze ve genç kaldı...

— Hemişe zinde ve genç olasan!

— Âmin! Fakat burada boşuna vakit geçirmiyelim, haydi iki gözüm, kalk!

İki, üç dakika sonra, kolkola, bulvarda yürüyorduk. Parlak, yıldızlı bir geceydi. Tramvaya, taksilere binmeden Molenruj'a kadar yayan gitmeyi tercih etmiştik.

Bu nisbeten geç olan saatte, caddelerin kalabalığı, Meşhediyi çocuk gibi hayretlere boğuyordu. Bizim gibi yaya yürüyenler, lüks otomobillerin içinde dekolte omuzlarını gösterip geçen kadınlarla smokinli, fraklı erkekler, hep bu neşe ve bolluk şehrinin yüzbin eğlence yerlerinden birine koşuyorlardı. Birkaç adımda bir, kapısındaki kuvvetli elektrik ampullerinin akar nuru etrafında halkı pervaneler gibi toplayan bir sinemaya, bir tiyatroya, bir kabareye rastgeliyorduk. Meşhedî bunlara bakıyor, bakıyor, sonra da gûya ben hayretinin farkında olmuyormuşum gibi, yiğitliği pislememek için:

— Bular heç bi şey değildi. İlle Eyranın teratorelarım göresen... Gapılarında günneş vardi!..

Kabilinden cevherler yumutluyordu.

Nihayet (Molen ruj) a vardık. Paris'in bu en meşhur, en çok rağbet gören sefahet yeri, kapılarını bir dev ağzı gibi açmış, mütemadiyen insan yutuyordu. Sürüye biz de katıldık, ve biraz sonra kendimizi içeride bulduk.

Meşhedinin kınalı sakalı, pırıl pırıl kafası çarçabuk dikkati çekti. Etrafımıza meraklı bir kadın kalabalığı toplandı. Bunlar bize, daha doğrusu Meşhediye bakıp bakıp birbirlerine fikir beyan ediyorlardı.

— Bu bir Çinli olacak!

(Devamı var)

Katır inadı

Yazan : Giovanni Guareschi

Çeviren : Adnan BENK

DİEGO Moor katır gibi inatçıydı. Günün birinde evlendi, nişancılık yüzünden de karısını elinden kaçırdı. Yeni karı koca balayına çıkmışlardı. Santabar'a varınca, garın önünde, bir atış barakası gördüler.

«Bak İsabelle: altı el ateş edeceğim, altı çubuk vuracağım.»

Diego hemen karabinayı omuzladı, toprak çubuklara nişan aldı. Ama lânetli miydi, neydi bu çubuklar, bir tanesi bile düşmüyordu. Altmış el ateşten sonra İsabelle kocasının omuzuna dokundu: geç olmuştu, geceyi nerede geçireceklerini bile bilm'yorlardı daha.

«Altı kurşun daha atayım, tamam» dedi Diego.

Gece yarısına kadar ateş etti. Barakanın sahibi artık kepenkleri indirip gitmek istiyordu.

«Tarifen'n dört mislini ödiyeceğim» dedi Diego.

Tanyeri ağarırken, hâlâ ateş ediyordu. Sonunda kurşunlar tükendi. Diego borcunu ödedi, yüzünü astı: bütün çubuklar yerli yerinde duruyordu. Genç karısına doğru döndü:

«Haydi gidelim İsabelle» dedi.

Fakat karısının yerinde yeller ediyordu. Ömrü boyunca, bir daha da göremedi onu.

Bunun üzerine, zengin bir kişi olan Diego Moor, dünyayı dolaşmağa çıktı. Bir gün, Solivia şehrinin meydanında büyük bir kalabalık gördü: bir birahane sahibi, eşek sırtında elli metre yol alabilene bir fıçı bira armağan edecekti; sırası gelmişken söyliyeyim, eşek malın gözüydü: Piquir'den, haydut eşekler memleketi Piquir'den getirilmişti.

Seyirciler arasında denemeye g'rişen çok oldu: kim bir fıçı biraya konmak istemez? Eşeğin sırtına atlıyor, üç-dört metre gittikten sonra, tepe taklak yuvarlanıyorlardı. Halkın keyfine diyecek yoktu: bu eşeğin, bir bekçi eşeği olduğunu, gece köpek gibi ısırdığını söyliyenler vardı.

Diego tek başına dolaşmazdı; birkaç arkadaşını da peşine takmıştı. Onlara caka satmak için, eşeğe yaklaştı:

«Eşeğe nasıl binilirmiş, görsünler» dedi.

Bu söz üzerine, Diego'nun huyunu bilen arkadaşları, bir bir gelip elini sıktılar, başarı dilediler, sonra da acele uzaklaştılar. Diego Moor eşeğ'n sırtına atladı, eşek bir çifte attı, biniciyi bir duvara fırlattı.

«Bak hele bak, dedi Diego. Sen bir katır olsan, ben de eşek, gene bu işten caymıyacağım.»

Tekrar düştü, yere kapaklandı. Bedeninde yarasız, beresiz bir tek yer kalmayıncıya kadar dayandı. Sonunda, alıp yatağa yatırdılar.

Sedye ile götürülürken, eşeğe seslendi:

«Yarın görüşürüz!».

Diego sözünün eriydi; ertesi sabah tekrar eşekle kapıştı. Öğleyin, bir iki lokma atıştırdı, sonra akşama kadar boğuştu.

Birahane sahibi:

«Temiz bir odam, iyi de bir aşcım var, dedi. İşinize gelirse, burada kalın.»

Diego Moor birahaneye yerleşti; bütün gününü, yerden yere çalınmakla geçiriyordu. Az sonra şehirde, civar kasabalarda adını duymıyan kalmadı. Kara sevdaya tutulduğunu, derdini unutmak için böyle bir bahse girdiğini söylüyorlardı.

Haftalar, aylar geçti. Eşek ha bire Diego'yu tepetaklak yere yuvarlıyordu; fakat, binicide ufak bir ilerleme de görülmüyor değildi. İlk günler, eşeğe biner binmez kapaklanıyordu; sonraları, hayvanın sırtında daha uzun kalmağa başladı. Ertesi yıl, ocak ayında, artık on metre gittikten sonra düşüyordu.

İkinci yılın sonunda, Diego Moor yirmi metreyi bulmuştu; her altı ayda beş metrel'k bir ilerlemeyle, dokuzuncu yılın sonunda kırk-dokuz metreye vardı.

Artık eşekte de hal kalmamıştı; doğuştan aksi olduğu için hâlâ karşı koyuyordu ama, Diego Moor da, birahanenin büyük salonunda, Noel günü bir fıçı birayı alacağını göğsünü gere gere ilân ediyordu.

Noel günü, halk erkenden meydanda toplandı. Diego Moor, eşeğin sırtına bindi.

Eşek arslanlar g'bi dövüştü; fakat Diego hayvanın kaburgalarına yapışmış g'bi di. On, yirmi, otuz, kırk metre, kırk-yedi, sekiz, dokuz... Hedefe bir metre kalmıştı. Eşek ümitsizce direndi, fakat Diego Moor'un dizleri kaburgalarına saplanıyor, durduğu zaman nefes alamıyordu.

Kırk-dokuz, iki; kırk-dokuz, beş; eşeğin ağzından köpükler geliyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü.

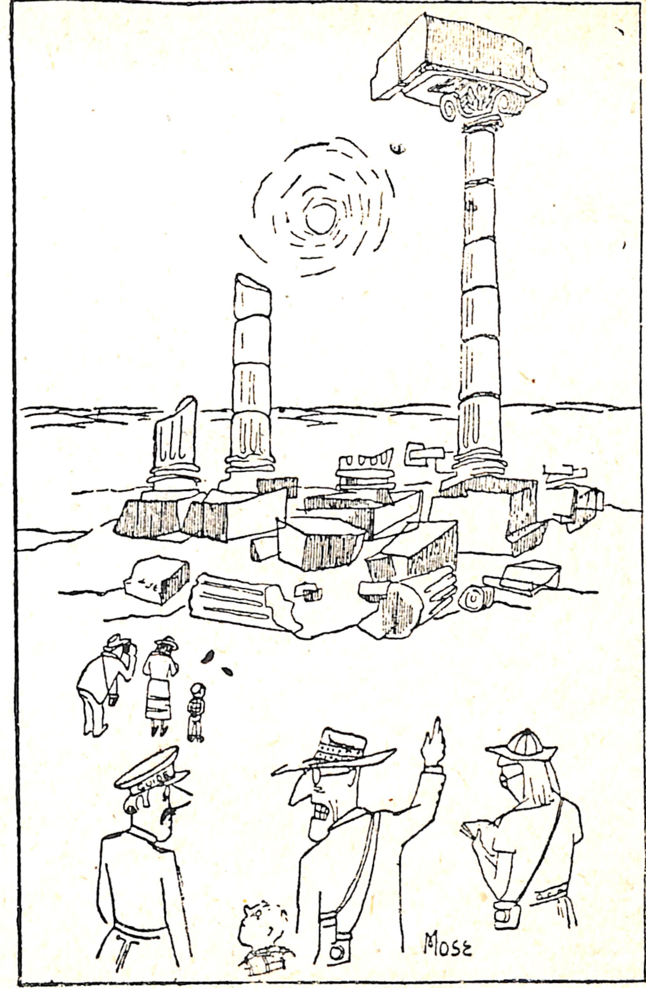
Halk: «Kırk-dokuz, sekiz» diye haykırdı.

Eşek, kemikleri kırılmış gibi çöktü, Diego Moor da, buz tutmuş toprağa tepe üstü düştü.

İkisi de öldüler, Diego Moor da, galip eşek te.

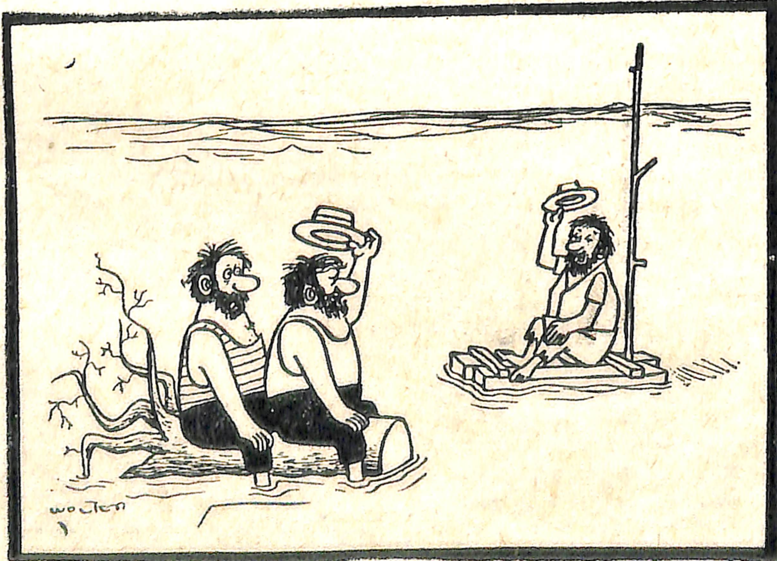
Seyirciler başlarını salladılar: «Zavallı hayvancağız!» dediler.

Amerikalı turist Roma'da :

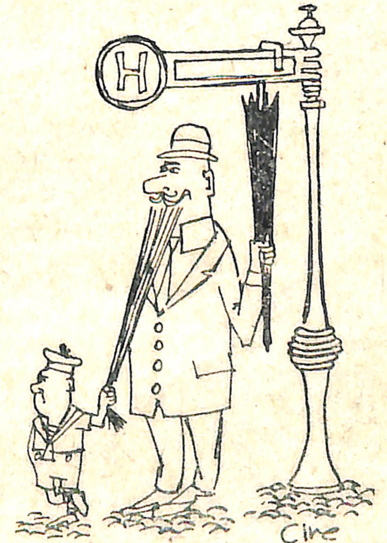
— İkinci Dünya Harbinden mi kaldı bunlar?..

(Fransız)

Yazısız!

(Alman)

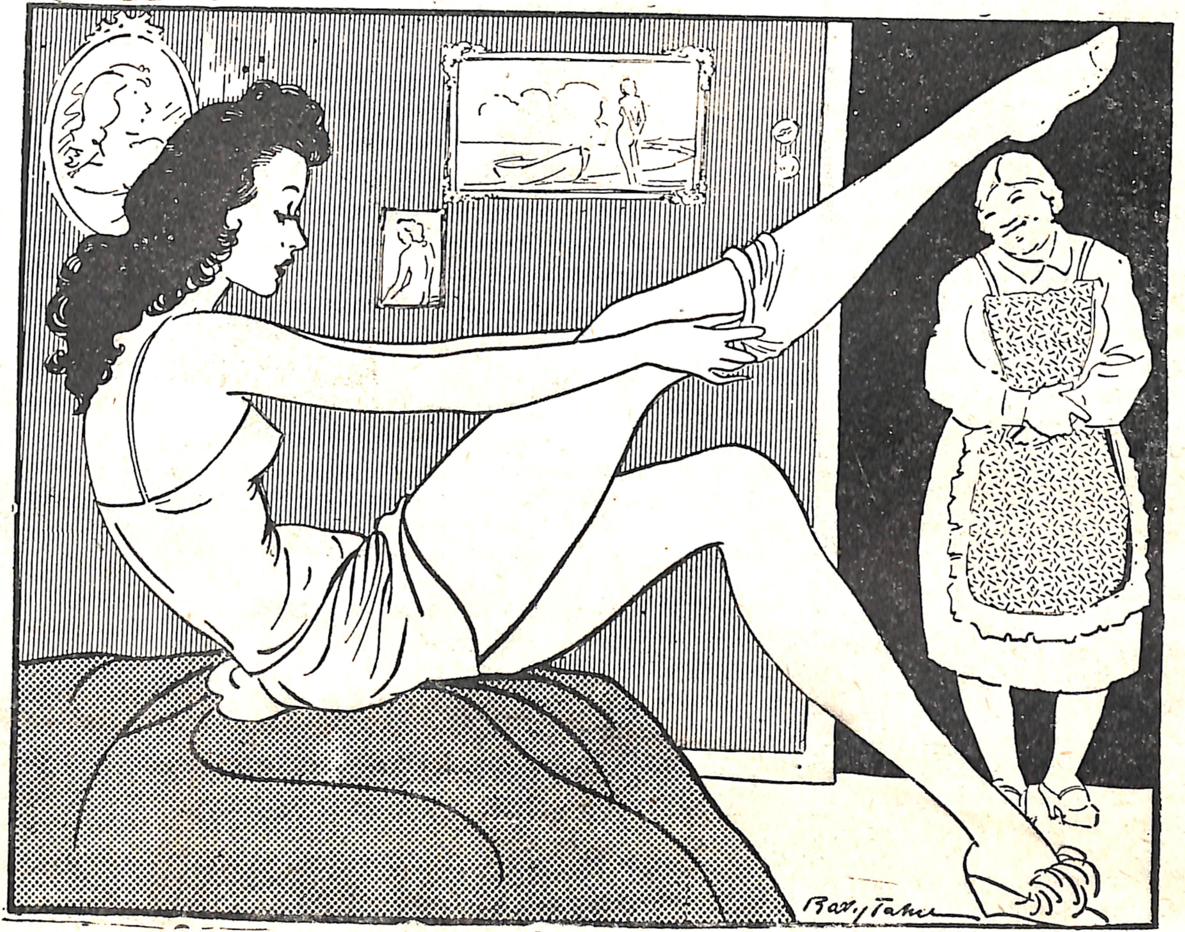
YAZISIZ!..

(Fransız)

Mapusanede Sünnet Düğünü

Yazan :
ADNAN VELİ

Eski Türk Mizahı

— Neredeyse misafirim gelecek, hâlâ şeker almadın değil mi?..
— Ah hanımcığım, sen varken misafir başka şekeri ne yapsın?!..

ORADA yaşıyanlar içinde, taştan ekmeğini çıkaranlardan biri de Mıgırdıç adında bir Ermeni idi. Türkiyede doğup büyüdüğü için, türkçeyi argosuna varıncaya kadar öğrenmişti. Mapusanede her deliğe girip çıkar, herkesle haşır neşir olurdu. Çevirmediği dalavere, kafese koymadığı adam kalmamıştı. Son zamanlarda Ticanîlere sokulması, ilkin kimsenin dikkatine çarpmadı. Namazında, niyazında adamların yanından hiç ayrılmıyor, sofuların sofrasından kalkmıyordu. Bir gün, Pilâvoğlunun müritlerinden Ekrem Hoca ile kafa kafaya verip saatlerce fiskos etti.

Ekrem Hoca günde yüz seksen rekât namaz kıldığı için, şununla bununla lâf etmeğe pek vakti kalmazdı. Ama Mıgırdıçla konuştu da konuştu. Kurnaz Ermeni din değiştirip Müslüman olmak için hocadan 250 lira istiyordu. Bu para ile ufak tefek ihtiyaçlarını tamamlıyacak, kehribar bir tesbihle, bir namaz seccadesi satın alacak, sonra da ibadetine başlıyacaktı. Ama Ekrem Hoca ile aralarında boyuna çekişme oluyordu. Hoca:

— Vallahil'azîm, billâhilkerim, diyordu, vicdanına öyle bir rahatlık çökecek ki, bunun yanında dünyaların saltanatı on para etmez.

— Bilmez olur muyum hocam? Dünyada vicdan paklığı, yürek saflığı kadar kıymetli bir şey olmaz. Ben sâyende kelimei şehadet getirmesini öğrendim. Namaz sûrelerini de yavaş yavaş ezberliyorum. Ama sen de şu parayı ne yapıp yapıp denkleştirmelisin.

— Bir çaresini bulacağız elbet...

Ertesi gün Ekrem Hoca, imanı bütünlerin yardımını teker teker toplamıya başladı. Mıgırdıç herkesin sevgisini daha çok kazanmak için bazı akşamlar hocanın yanında teravih namazına duruyor, numaradan dudaklarını kımıldatıyor, yatıp kalkıyordu. Onun bu halini görenler de, Ekrem Hocanın açtığı yardım listesine beşer lirayı seve seve veriyorlardı. Sonunda 153 lira 60 kuruş toplandı. 20 lira da Ekrem Hoca koyarak paranın hepsini Mıgırdıçın avucuna verdi.

Artık onun Müslüman olacağını duymayan kalmamıştı. Hattâ müdüriyet bile durumu öğrenmiş, bu yüzden Ermeninin kredisi adamakıllı artmıştı. Yalnız başgardiyan bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu sezmişti. Ama, «Müslümanlığa karşı geliyor» demesinler diye pek sesini çıkaramıyordu.

Mıgırdıçın din değiştireceği gün bir de tören yapılacaktı. Hep beraber namaz kılınacak, dualar edilecek, sonra da sünnet hazırlığına başlanacaktı. Mıgırdıç bu arada kendisine verilen paraları yemekle meşguldü. Bütün canının istediklerini sokaktan getirtiyor, kimseye göstermeden tıka basa midesini şişiriyordu. Bu arada Ekrem Hoca da, usulen durumu Diyanet İşleri Başkanlığına mektupla bildirerek gerekli müsaadenin verilmesini istedi.

Sünnet düğününün perşembe günü yapılması kararlaştırılmıştı. Hattâ Ekrem Hoca ile arkadaşları bir de program hazırladılar. Beşinci koğuşta iftiradan yatan bir «Fennî Sünnetçi» vardı. Bimini marka jiletle bu işi sevabına yapacaktı. Üçüncü koğuştaki terzi Bayram da Mıgırdıça, beyaz patiskadan bir sünnet entarisiyle içi mukavvalı bir sünnet takkesi dikmeği kabul etti. Entarinin işlemeleriyle, takkedeki «Maşallah» yazısını kadınlar koğuşunda İmanım Aliye, mavi ibrişimle işliyecekti.

Hazırlanan düğün programına göre, Balcı Babanın karyolasına iki yatak üstüste yerleştirilecek, karyolanın demirleri de allı yeşilli krepon kâğıtlariyle süslenecekti. Mıgırdıç sünnet olur olmaz hemen yatağa yatırılacak, sonra da hokkabaz oyunu başlıyacaktı.

Çingene Haydarla, Çengel Rıza, hokkabaz olmayı kabul etmişlerdi. Uyuz Sıtkı, iki tahta parçasını karşılıklı bağlıyarak mükemmel bir şakşak hazırladı. Hokkabazdan sonra, biraz saz çalınacak, en sonra da Ramazan Beyin zenne rolüne çıkacağı ortaoyunu başlıyacaktı.

Ekrem Hoca; işler tıkırında gittiği ve İslâmiyet bir insan daha kazanacağı için son derece memnundu. Ama Mıgırdıç öyle düşünmüyordu. İlk günlerde paraları yemek tatlı gelmiş, sonradan liralar suyunu çekip de sünnet meselesi ciddiye binince, herifi bir düşüncedir almıştı.

Sünnet düğününün yapılacağı perşembe günü, Mıgırdıç adamakıllı heyecanlandı. Fennî sünnetçi, mapusanenin revirinde bulunmıyan bazı ilâçları dışardan aldırdı. Müdüriyet de, yarım saat için kullanıp sonra geri vermek şartiyle içeriye bir jilet bırakılmasına müsaade etti. Yalnız jiletin başında gardiyan bekliyecekti.

Saat ona doğru her şey hazırlanmıştı. Mıgırdıçın elbiselerini çıkarmışlar, sünnet entarisini giydirmişlerdi. Hele başındaki takke pek ömür oluyordu.

Ama şimdi adamın yüzünde pişmanlığın çizgileri belirmiş, gözleri korkuyla büyümüştü. İşin bu kadar şatafatlandığını görünce iyice sinirleri bozuldu:

— Sünnet olmıyacağım, vaz geçtim, dedi.

O zaman Ekrem Hoca gülümsedi:

— Biraz zor vazgeçersin...

Mıgırdıç, işin inada bindiğini görünce daha çok korktu:

— İstemiyorum... diye bağırdı.

— Yahu Mıgırdıç!.. Çocukluğu bırak... Cenabıhakkın indinde daha çok günaha giriyorsun.

— İstemiyorum, sünnet olmıyacağım...

— Peki bizim 173 lira ne olacak?...

— Yedim...

— Öyleyse sünnet olacaksın...

Üstüne fazla düşünce Mıgırdıç, kendini daha çok korkuya kaptırdı:

— İstemiyorum, istemiyorum, diye bağırdı...

O zaman, sünnetçiye verece-ği jileti elinde tutan gardiyan Yaşar, bu işe adamakıllı içerledi. Gözlerini açarak Mıgırdıça döndü:

— Bana bak, dedi. Bu iş, çocuk oyuncağı değil... Hem Müslüman oluyorsun, hem de nazlanıyorsun... Halbuki sen bu adamların ayaklarına kapanıp öpmelisin be... Bu dünya fânî dünya... Yarın, öbür gün ahrette ne yapacaksın?... Namussuzum, cehennemin zebanileri kafana topuzlarla vurmaya başladılar mı, tövbeler tövbesi dersin. Katran kazanlarında nasıl kaynıyacaksın? Sırat köprüsünü nasıl geçeceksin? Haydi serserilik etme... Kaldır entarini...

Mıgırdıçın ağlamaklı bir hali vardı. Artık işin şakası kalmamıştı. Sesi titreyerek:

— Sünnet olmam, dünyada olmam... diye diretti.

O zaman Ekrem Hoca arkaya dönüp seslendi:

— Hüseyin, Mustafa, Recep, Niyazi, Hakkı!.. Gelin, şu herifi kollarından yakalayın...

Mıgırdıçın gözleri korkuyla büyüdü. Koğuş kapısına doğru baktı. Kaçmıya fırsat arıyordu. Ama kapı kapalıydı. Zaten o tereddütle etrafına bakınırken Ekrem Hocanın seslendiği ızbandut gibi mahkûmlar Mıgırdıçı sarıverdiler... Üçü kollarından, belinden yakaladı. Bir tanesi sağ bacağını, bir tanesi de sol bacağını tutup ayırdı. Sünnetçi de jileti eline almıştı. Mıgırdıç, sahici sünnet çocukları gibi tepiniyor, yalvararak bağırıyordu:

— Olmıyacağım... Sünnet olmak istemiyorum. Yapmayın Allahaşkına... Ermeniden Müslüman olmaz. Yalan söyledim size... İsadan ayrılmak istemiyorum. İsayı seviyorum.

— Adabı muaşeret unutulmuş, kimsede terbiye, nezaket kalmamış... Koskoca bayramda el öpmeğe ne kaynanam geldi, ne kaynatam!...

Mahkûmlar Mıgırdıçı kıskıvrak yakaladılar. Artık kımıldayacak hali kalmamıştı. Ekrem Hoca iki elini havaya açmış, Mıgırdıçın günahlarını bağışlaması için Tanrıya dua ediyordu.

Fennî sünnetçinin jileti sallamasiyle müthiş bir feryat koğuşu kapladı. Mıgırdıçın gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü inanılmaz şekilde değişmişti. Etrafta çepeçevre toplanan mahkûmlar, hep bir ağızdan «oldu da bitti maşşallah» diye haykırışıyorlardı. Koğuş bir anda bayram yerine dönmüştü.

O sırada koğuşun kapısı gürültü ile açıldı. Gardiyan Tevfik, elinde bir kâğıtla hızlı hızlı içeri girdi. Soluk soluğa:

— Kestiniz mi? dedi.

— Kestik...

— Tuh be. Yazık oldu herife...

Ekrem Hoca duayı bıraktı. Herkes şaşırmıştı. Hattâ Mıgırdıç bile ağlamasını kesmiş, alık alık, gelen gardiyanın yüzüne bakıyordu. Gardiyan Tevfik;

— Diyanet işlerinden mektup var... dedi.

Ekrem Hoca telâşla sordu:

— Ne yazıyor mektupta?

— Şey yazıyor. Para için din değiştiren insan Müslümanlığa kabul olmaz diye yazıyor.

Hepsi afalladı. Herkes birbirinin yüzüne şaşkınlık içinde bakıyordu. Ötekiler gibi Mıgırdıç da donup kalmıştı. Neden sonra yüzünü buruşturarak renk gi uçmuş dudaklarını kımıldattı. Kekeliyerek:

— Şimdi... Beğendiniz mi yaptığınızı? dedi.

Kimse bir şey söyliyemiyordu.

Adnan VELİ

Canlı cenaze

Baba erenler bir köye imam olmuştu. Yalnız bir şartla:

— Cenaze olursa, ölüyü yalnız bir odaya koyacaksınız. yıkarken yanımda kimseyi istemem!

Gel zaman, git zaman, bir gün köylülere merak olur:

— Bu imam, acaba neden içeriye kimseyi almıyor?

— Herhalde bir kurnazlık var işte!

— Acaba nasıl öğrensek? İçlerinden biri:

— Kolay, der, ben yalandan öleyim, bakalım ne yaptığını görürüz.

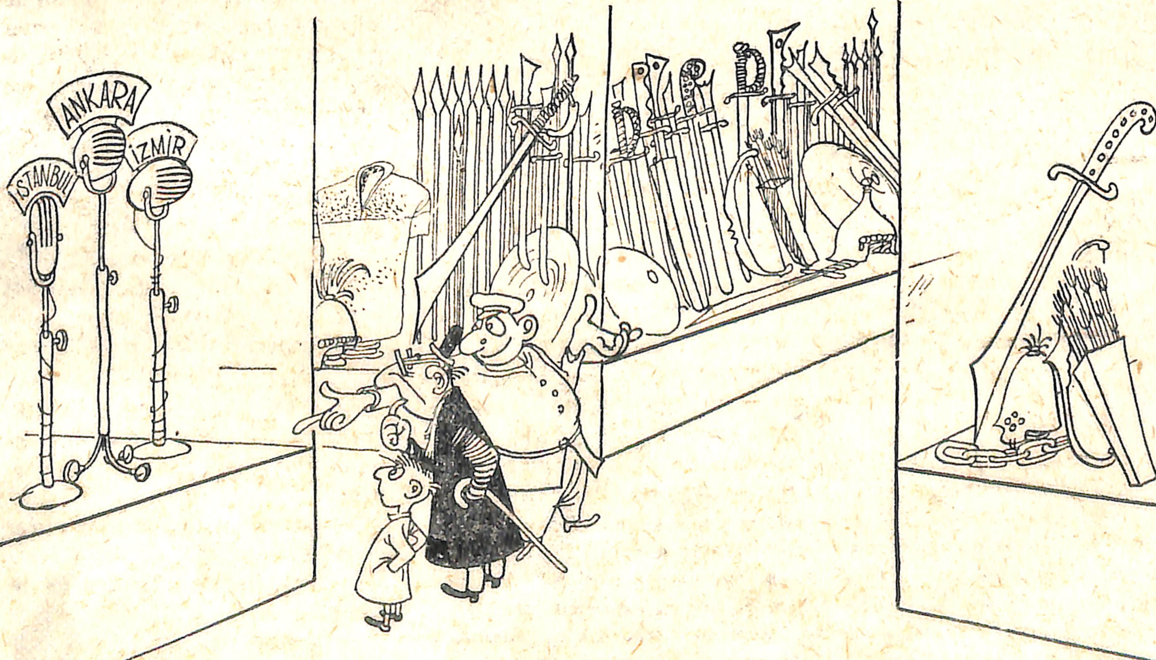
Ertesi sabah, canlı ölüyü getirirler, Baba erenler odaya girer ve fıkır fıkır kaynayan suyu, teneşirde yatan adamın tepesinren aşağı dökünce, ölü, yattığı yerden fırlar...

Ama, Bektaşi bırakır mı?.. Herifi tekrar kalktığı yere bastırıp gırtlağını sıka sıka boğar.

Sonra, güzelce kefenleyip tabuta yerleştirir ve kapıyı açar, alnının terlerini silerek, bekleşenlere:

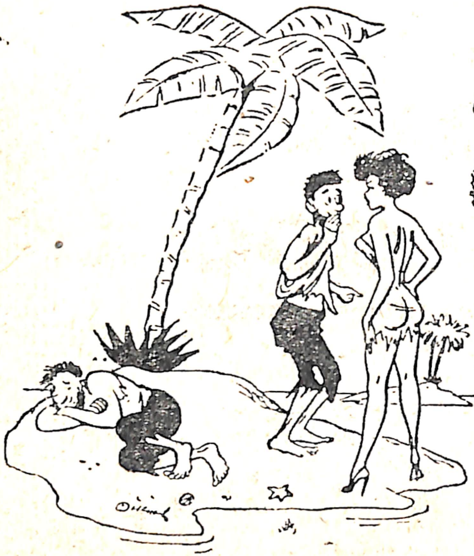
— Bana bakın, der, bir daha cenazeyi iyice ölmeden getirirseniz, kendinize başka imam arayın!..

MUSTAFA VASFİ AYVAZ
Yeşildere 1090 sokak 22/3
İZMİR

— İşte demokrasi ve Osmanlı devri silâhları!..

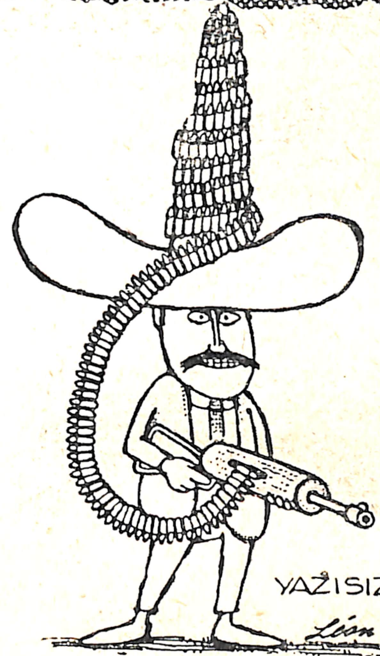
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

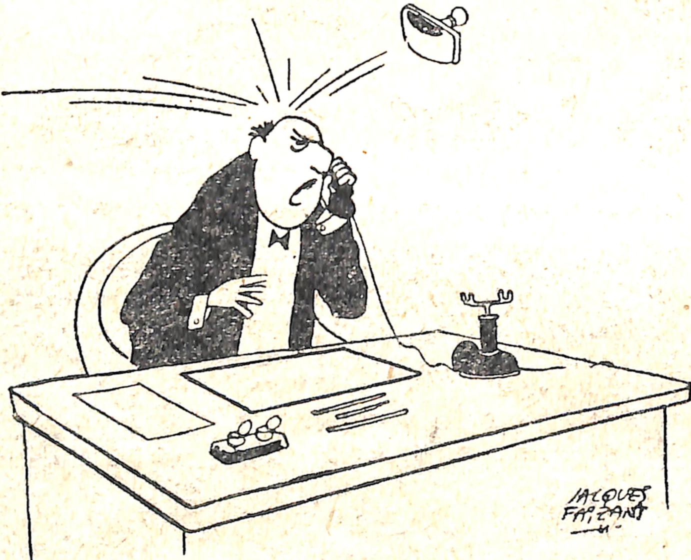
—KOCANIN YÜZME BILMEDİĞİNDEN EMİNMİSİN ?...

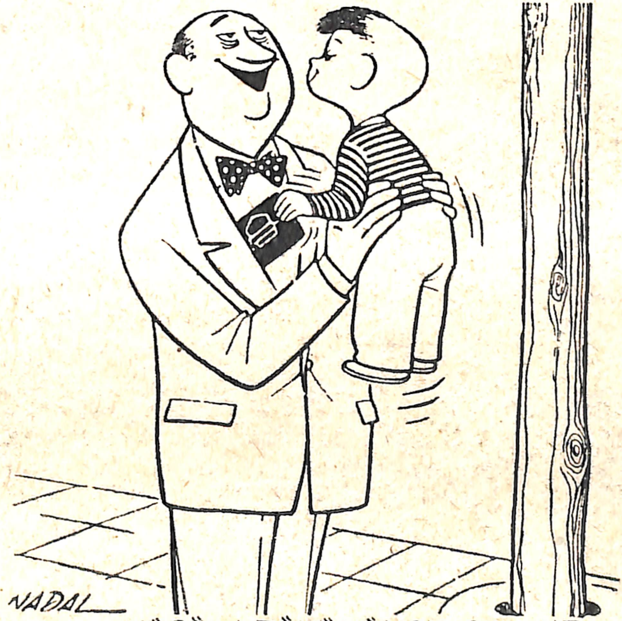
—BIR KERE BAKAYIM. DAHA NE KADAR PARA VAR YANIMDA!...

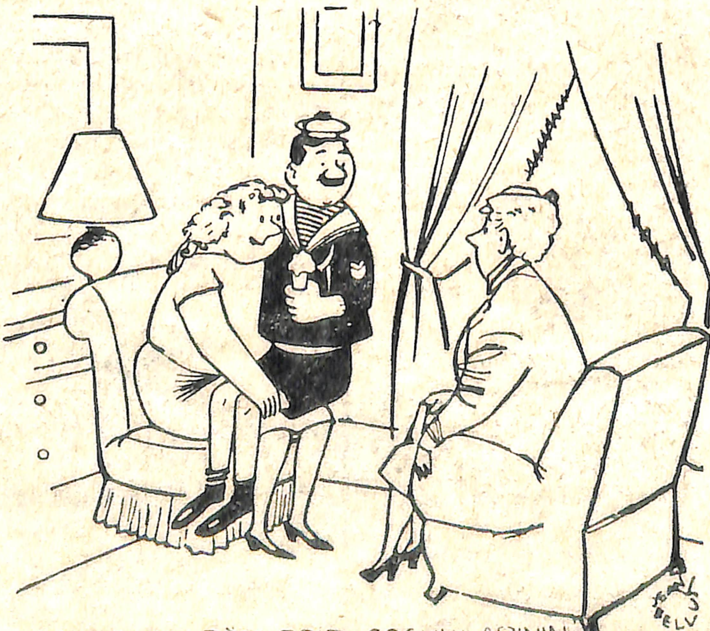
YAZISIZ!...

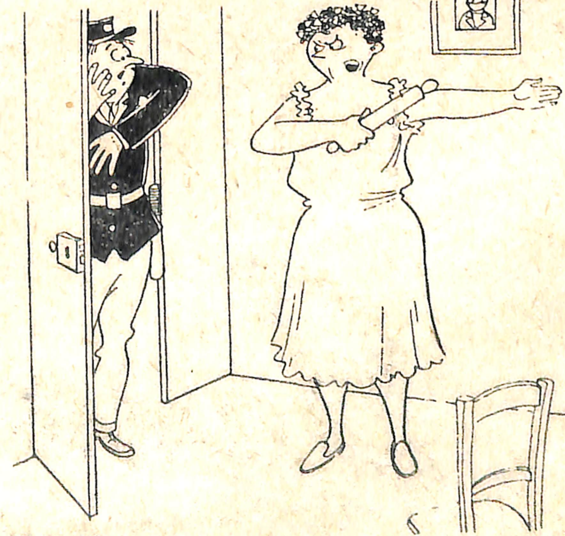
—HAYIR KARICIĞIM, BU AKSAM GELEMEM, ŞİMDİ SEKRETERİM HATIRLATTI, MÜHİM BİR İŞİM VAR!...

—KÜÇÜK! BÜYÜYÜNCE SEN NE OLACAKSIN BAKIYIM?...

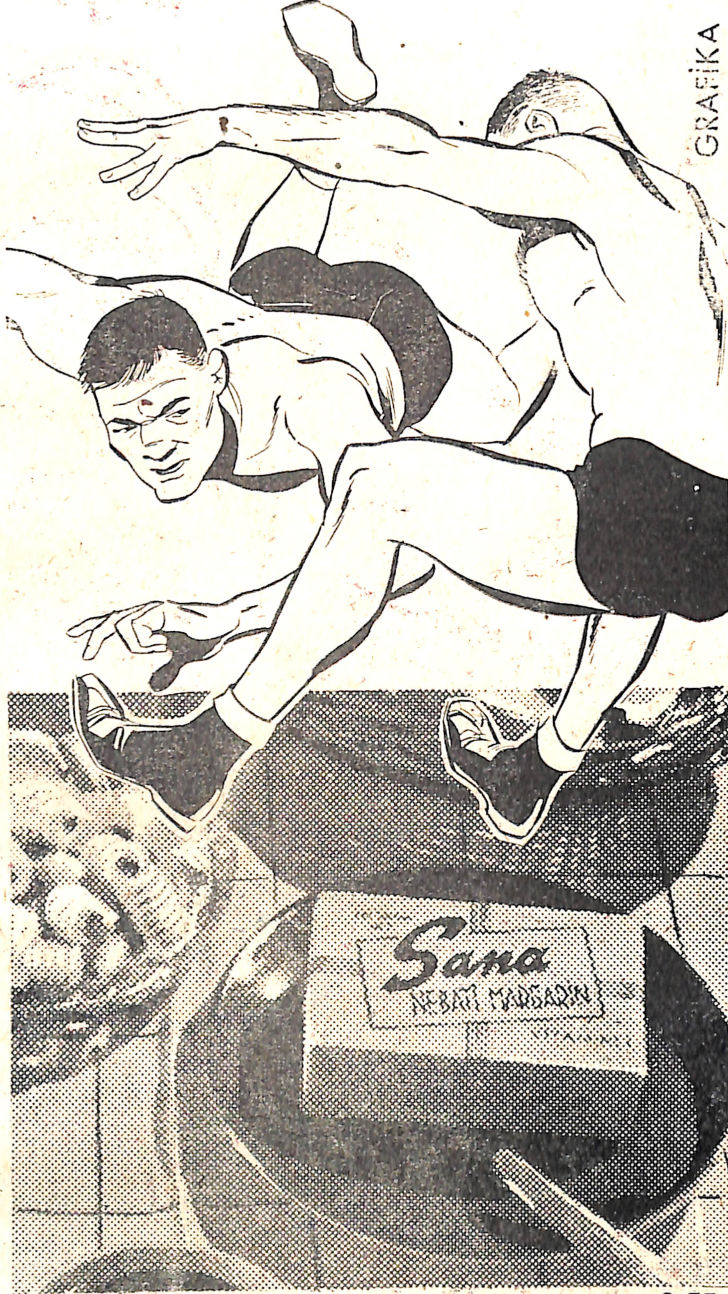
—ANNELER BÖYLEDİR ÇOCUKLARININ BÜYÜDÜKLERİNİ HİÇ İSTEMEZLER'...

GEÇ!...

Daima formunda ve

dinamiktir!

Çünkü, her sabah, kahvaltıda, besleyici ve fevkalâde nefis olan SANA yemeyi asla ihmal etmez.

SANA'nın vitamini çok boldur. SANA daimî bir bakteriyolojik kontrol altında en iyi pastörize sütler ile imal edilir.

Sana

hakikî bir enerji kaynağıdır

TEMMUZ *Keşidesi*

Çiftehavuzlar'da 40 000 Liralık

APARTMAN DAİRESİ

1 Kişiye *10.000* Lira

75 Kişiye *10.000* Lira olmak üzere

60.000 Lira

Ayrıca 20 kişiye

400.000 Liralık

MESKEN EDİNME KREDİLERİ

(İpotek karşılığı)

Her 150 Liraya bir kur'a

Bu keşidede ...

ÖĞRENCİ Hesaplarına

1 Kişiye **10.000** Liraya kadar

YATILI OKUL ÜCRETİ

25 Kişiye 15 GÜN KAMP

66 kişiye 2.500 Lira olmak üzere

15.000 Lira

Her 25 Liraya bir Kur'a (100 Kura'yı geçmemek üzere)

105

EMNİYET SANDIĞI

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA

%10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini Fiilen idare eden AHMET KOÇER
Fiatı: 50 Kuruş

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Eeeh, yine kocasına beyaz et ziyafeti çekecek!..

— İtalyan —